

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/52/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313224057
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4313224057.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Lenky Konštiakovej, v právnej veci žalobcu: Exportno-importná banka Slovenskej republiky, skrátene EXIMBANKA SR, so sídlom Bratislava, Grösslingová 1, IČO: 35 722 959, proti žalovanému: ITIMEX a.s., so sídlom Banská Bystrica, Kukučínova 8, IČO: 31 425 666, zastúpený JUDr. Andrea Balážiková, PhD., advokátka so sídlom Lučenec, Kármana 22/A, o zaplatenie 13.332 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/391/2015-667 zo dňa 12. februára 2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V záhlaví označeným rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.628,22 eura s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne od 27.11.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 89,44 % (výrok II). Vzájomnú žalobu žalovaného zamietol (výrok III). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe žalovaného v rozsahu 100 % (výrok IV). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok V). Rozhodnutie vo veci samej súd právne odôvodnil ustanovením § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 1, § 273 ods. 1, 2, § 373, § 376, § 398, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 788 ods. 1, 2, 3, 4, § 790, § 791 ods. 1, § 797 ods. 1, 2, 3, § 799 ods. 1, 2, § 806, § 809 ods. 1, § 828 ods. 1, § 450 1 ods. 1, 2 § 415 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2 nariadenia vlády číslo 21/2013 v znení účinnom od 01.02.2013 do 31.12.2014, § 232 ods. 3, § 151 ods. 1, § 147 ods. 1, 2, 3, § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 26.11.2013 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 13.332 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Dôvodil tým, že dňa 27.08.2009 uzatvoril so žalovaným Rámcovú poisťnú zmluvu pre poistenie krátkodobého dodávateľského úveru proti riziku nezaplatenia (ďalej len "RPZ"), ktorej súčasťou sú Podmienky úverového poistenia pre poistenie krátkodobého dodávateľského úveru proti nezaplatenia "ATB" (ďalej len "Podmienky"). Na základe žiadosti žalovaného o poskytnutie úverového limitu na poistenie krátkodobého rizika na zahraničného kupujúceho zo dňa 23.07.2010 - spoločnosť SULU GmbH, Daimlerstr. 12, 61352 Bad Homburg, Spolková republika Nemecko (ďalej len "kupujúci") vydal žalobca k RPZ dňa 27.07.2010 Rozhodnutie o poskytnutí úverového limitu č. 01-012-0001286-0009 na poistenie krátkodobého rizika spojeného s vývozom pre kupujúceho s účinnosťou odo dňa 01.08.2010 a platnosťou do dňa 31.01.2011, s

výškou poistného krytia v objeme 20.000 eur. Následne žalovaný realizoval dodávky kupujúcemu v priebehu mesiaca august 2010, za ktoré kupujúci neuhradil čiastku 28.913,31 eura. Dňa 27.09.2010 žalovaný oznámil žalobcovi poistnú udalosť. Na základe oznámenia poistnej udalosti a po predložení príslušnej dokumentácie začal žalobca šetrenie poistnej udalosti, ktorým bolo zistené, že dôvodom nezaplatenia zo strany kupujúceho je spor o plnenie podmienok vývozného kontraktu. V zmysle čl. X ods. 1 písm. b) Podmienok poisťovateľovi nevzniká povinnosť poskytnúť poistné plnenie (riziká vylúčené z poistenia) v prípade sporu medzi poisteným a kupujúcim o plnenie z kúpnej zmluvy alebo oprávnenosti poistenej pohľadávky a to až do okamihu právoplatného rozhodnutia sporu v prospech poisteného. Na základe písomnej žiadosti žalovaného zo dňa 04.11.2010 o vyplatenie poistného plnenia (preddavku) a v nadväznosti na doterajšie zistenia pri šetrení poistnej udalosti bol žalovanému dňa 25.11.2011 poskytnutý preddavok vo výške 11.200 eur. Dodatkom č. 1 k RPZ zo dňa 02.12.2011 sa žalobca so žalovaným dohodli, že žalovaný bude naďalej vymáhať poistné pohľadávky s tým, že žalobca odsúhlasí náklady súvisiace s vymáhaním pohľadávky a po ich riadnom zdokladovaní ich žalovanému uhradí v rozsahu 70%. Vymáhaním pohľadávky v Nemecku bola poverená advokátska kancelária Wohlfarth, Gutmann, Pitterle - Zeller a keďže mimosúdne vymáhanie nebolo úspešné, odporučili vymáhanie súdnou cestou. Žaloba bola právnym zástupcom vypracovaná v októbri 2011 a jej preklad bol žalobcovi zaslaný 07.11.2011. Dňa 15.12.2011 bola žalobcovi doručená faktúra č. 11193 zo dňa 01.12.2011 vystavená žalovaným na sumu 2.132,- eur na refundáciu nákladov za právne služby. Predmetnú faktúru žalobca žalovanému uhradil dňa 19.12.2011, pričom k podaniu žaloby zo strany žalovaného nedošlo. Dňa 16.03.2012 bola firma kupujúceho premenovaná na firmu LOFT GmbH a dňa 23.05.2012 došlo k zrušeniu kupujúceho na základe insolvenčného konania. Žalovaný do času zrušenia kupujúceho nepodal žalobu a ani nevykonal žiadne kroky k zabezpečeniu právoplatného rozhodnutia v jeho prospech v súlade s čl. X. ods. 1 písm. b) Podmienok ani kroky smerujúce k vymoženiu poistenej pohľadávky v procese insolvencie, tak ako sa zaviazal v Dodatku č. 1 k RPZ. Na základe uvedeného žiada žalobca o vydanie poskytnutého preddavku a refundované náklady, nakoľko spor o právo nemožno určiť, že spor medzi žalovaným a kupujúcim bol právoplatne vyriešený a teda nemôže dôjsť k vyplateniu poistného plnenia.

1.2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 12.11.2021, č.k. 11C/391/2015-408 žalobcu zamietol (výrok I.) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Konanie o nároku uplatnenom vzájomnou žalobou vo výške 301,62 eur zastavil (výrok III.). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému z nároku uplatneného vzájomnou žalobou sumu 3.069,86 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 3.069,86 eura od 17.12.2013 do zaplatenia a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.). Konanie vo zvyšku nároku uplatneného vzájomného žalobu zamietol (výrok V.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe voči žalovanému v rozsahu 71,14 % (výrok VI.). Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť vo výroku I. v časti sumy 703,78 eura, vo výroku III. a vo výroku V. dňa 10.10.2022.

1.2.1. V rámci odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami bolo sporné, či došlo k sporu o plnenie poistných podmienok a teda ide o výluku z poistenia podľa čl. X ods. 1 písm. b) a v rámci uvedeného následne konštatoval, že i keď spor medzi žalovaným a kupujúcim v konaní bol preukázaný, tento odpadol, pretože kupujúci zanikol, resp. že „dňa 24.05.2012 došlo k zrušeniu kupujúceho (LOFT 12 GmbH) na základe insolvenčného konania a následne dňa 27.12.2018 došlo k jeho zrušeniu podľa § 394 ods. 1 FamFG kvôli nedostatku majetku“. Následne posudzujúc dôvodnosť nároku žalovaného na poistné plnenie súd poukázal na skutočnosť, že žalobca síce namietal nárok žalovaného na poistné plnenie aj v prípade konkurzného konania kupujúceho z dôvodu, že si žalovaný svoju pohľadávku riadne neprihlásil, avšak s poukazom na čl. IV., ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia (podľa ktorého sa komerčným rizikom rozumie aj platobná neschopnosť kupujúceho na podklade právoplatného rozhodnutia súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu / reštrukturalizácie/ vyrovnania pre nedostatok majetku), t. j. vznik nároku na poistné plnenie nie je viazaný na prihlásenie sa do konkurzu, preto dospel k záveru, že žalovaný splnil aj tento bod poistných podmienok. Ďalej konštatoval, že žalobca predložil preklad výpisu z obchodného registra, že dňa 24.05.2012 došlo k zrušeniu firmy LOFT GmbH na základe začatého insolvenčného konania a následne dňa 27.12.2018 k zrušeniu /zániku/ kupujúceho z úradnej moci podľa § 394 ods. 1 FamFG kvôli nedostatku majetku - výmazom z úradnej moci, t. j. ide o zápis na podklade právoplatného rozhodnutia príslušného orgánu. Okrem toho, komerčné riziko v prípade platobnej neschopnosti, tak ako to zakotvuje čl. IV., ods. 1 poistných podmienok, zohľadňuje zákonnú úpravu v prípade platobnej neschopnosti platnú na území Slovenskej republiky a ak je postup v prípade konkurzného konania v inej krajine

ako je Slovenská republika iný, nemôže to byť na ujmu poisteného. Preto v zmysle vyššie uvedeného žalovanému vznikol nárok na poistné plnenie, v dôsledku čoho nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu zamietol.

1.2.2. Krajský súd ako súd odvolací uznesením č.k. 8Co-58/2022-515 zo dňa 31. 07. 2023 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch, vo výroku I. - do sumy 12.628,22 eura a vo výrokoch II., IV. a VI. zrušil a vec v tomto rozsahu rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.2.3. Odvolací súd s poukazom na odvolaciu argumentáciu žalobcu smerujúcu najmä voči splneniu čl. IV., ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia poistných podmienok (splnenie ktorého článku bolo podľa súdu prvej inštancie dané zo strany žalovaného, v dôsledku čoho potom mal zato, že žalovanému vznikol nárok na poistné plnenie) sa odvolací súd nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že zo strany žalovaného došlo k naplneniu čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, nakoľko tento záver súdu prvej inštancie nemal oporu vo vykonanom dokazovaní. V priebehu konania bola preukázaná a nesporná skutočnosť, že kupujúci zanikol v dôsledku insolvenčného konania, resp. v dôsledku jeho nemajetnosti, čo vyplýva z mailovej komunikácie nemeckej advokátskej kancelárie žalovanému (č. I. 69 a 189) a z dôkazov predložených žalobcom v podobe výstupu zo spoločného portálu registra krajín (č. I. 31, 32 a 72). V konaní bola teda preukázaná len skutočnosť, že došlo k zrušeniu kupujúceho (dňa 24.05.2012) a jeho následnému výmazu z obchodného registra v Nemecku (dňa 27.12.2018). Avšak preukázané nebolo, ako došlo k jeho zrušeniu v insolvenčnom konaní, resp. či toto konkurzné konanie po jeho vyhlásení dospelo do štádia prihlasovania pohľadávok veriteľmi a následne bolo zastavené pre nemajetnosť kupujúceho, alebo bolo zastavené už v počiatku (bez povinnosti prihlasovania pohľadávok veriteľmi) v dôsledku nemajetnosti kupujúceho napríklad v takom rozsahu, že by majetok nepostačoval ani na úhradu nákladov konkurzu. Uvedené rozlíšenie štádií insolvenčného konania a následné zistenie jeho ukončenia je nevyhnutné pre posúdenie prípadnej platobnej neschopnosti podľa čl. IV. ods. 1 a) alebo b) podmienok úverového poistenia. Odvolací súd preto vzhľadom na potrebu skúmania procesných štádií konkurzného konania vrátane tvrdení žalovaného ohľadne jeho postupu, resp. dôvodoch neprihlásenia pohľadávky do konkurzu. Odvolací súd ako nesprávny hodnotil záver súdu prvej inštancie, že ak si aj žalovaný neuplatnil svoje pohľadávky do konkurzného konania má nárok na poistné plnenie podľa čl. b), ktoré ustanovenie nevyžaduje prihlásenie pohľadávok do konkurzu, nakoľko aj keď toto ustanovenie nevyžaduje prihlásenie pohľadávok do konkurzu, vyžaduje existenciu rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vykonanie konkurzu (čo v konaní preukázané nebolo).

1.2.4. Odvolací súd sa nestotožnil ani s konštatovaním súdu prvej inštancie, že komerčné riziko v prípade platobnej neschopnosti, tak ako to zakotvuje čl. IV. ods. 1 poistných podmienok zohľadňuje zákonnú úpravu v prípade platobnej neschopnosti platnú na území Slovenskej republiky a ak je postup v prípade konkurzného konania v inej krajine, nemôže to byť na ujmu poisteného. Len ak by bol preukázaný procesný postup insolvenčného konania u kupujúceho v A. B., bolo by možné vyvodiť prípadné podrobnosti so slovenskou právnou úpravou a následne uvedené subsumovať pod čl. IV., ods. 1 poistných podmienok. Avšak súd prvej inštancie dospel k vyššie citovanému záveru bez tohto, aby v konaní bolo vôbec preukázané ako prebehol konkurz vedený voči kupujúcemu v Nemecku, aké sú podmienky a postupy takého konania.

1.2.5. V nadväznosti na uvedené odvolací súd v zhode s odvolacou argumentáciou žalobcu dospel k záveru, že nebola preukázaná existencia rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k zamietnutiu návrhu na vyhlásenie konkurzu kupujúceho pre nedostatok majetku ako to má na mysli čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia. V dôsledku uvedeného preto odvolací súd vyhodnotil rozhodnutie súdu prvej inštancie, v rámci ktorého zaujal právny záver, že žalovaný má nárok voči žalobcovi na poskytnutie poistného plnenia podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia za predčasný, ale zároveň ide o záver, ktorý nemá oporu v doposiaľ vykonanom dokazovaní z dôvodu čoho je neudržateľný. Bez vyriešenia, resp. preukázania dôvodnosti nároku žalobcu, resp. žalovaného odvolací súd považoval skúmanie odvolacej námietky žalobcu smerujúcej voči vzájomnému nároku žalovaného na úroky z omeškania (keď omeškanie sa týka poistného plnenia) na teraz za predčasné, s poukazom na už odvolacím súdom vyššie uvedené dôvody.

1.3. Súd prvej inštancie po vrátení veci žalobu žalobcu opätovne prejednal, keď po vrátení veci zostal predmetom sporu nárok žalobcu na úhradu sumy 12.628,22 eura s prísl. uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia a nárok žalovaného na doplatenie poistného plnenia v zmysle poistného krytia nad rámec vyplateného preddavku uplatnený vzájomnou žalobou vo výške 3.173,78 eura s príslušenstvom.

1.4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie nesporne za preukázané, že žalobca ako poisťovateľ a žalovaný ako poistený uzatvorili dňa 27.08.2009 Rámcovú poistnú zmluvu č. XX-XXX-XXXXXXXX-XXXX pre poistenie krátkodobého dodávateľského úveru proti riziku nezaplatenia, ktorej neoddeliteľnú súčasť tvorili podmienky úverového poistenia pre poistenie krátkodobého dodávateľského úveru proti nezaplateniu "ATB". Uvedená zmluva sa riadi ustanoveniami § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, podľa ktorého zmluvy medzi osobami uvedenými v odseku 1,2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako zmluvy v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom. Na základe žiadosti žalovaného zo dňa 23.07.2010 o poskytnutie úverového limitu na poistenie krátkodobého rizika na zahraničného kupujúceho - spoločnosť SULU GmbH, Daimlerstr. 12, 61352 Bad Homburg, Spolková republika Nemecko (ďalej aj len ako „kupujúci“) vydal žalobca dňa 27.07.2010 k Rámcovej zmluve rozhodnutie o poskytnutí úverového limitu č. 01-012-0001286-0009 na poistenie krátkodobého rizika spojeného s vývozom pre kupujúceho s výškou poistného krytia v objeme 20.000,- eur. Kupujúci žalovanému neuhradil za dodaný tovar čiastku vo výške 28.913,31 eur, preto žalovaný v septembri 2010 oznámil žalobcovi poistnú udalosť, ktorý ju začal šetriť. Počas šetrenia poistnej udalosti poskytol žalobca na základe žiadosti žalovaného dňa 25.11.2011 žalovanému preddavok na poistné plnenie v sume 11.200,- eur. Z dôvodu vyplatenia preddavku strany sporu uzatvorili dňa 02.12.2011 Dodatok č. 1 k rámcovej poistnej zmluve, v ktorom sa dohodli, že žalovaný bude naďalej vymáhať pohľadávku voči kupujúcemu s tým, že žalobca odsúhlasí náklady súvisiace s vymáhaním pohľadávky a po ich riadnom zdokladovaní ich žalovanému uhradí v rozsahu 70%. Žalobca dňa 19.12.2011 poskytol žalovanému preddavok na náklady na vymáhanie pohľadávky v sume 2.132 eur, pričom žalovaný dňa 28.06.2013 vyplatil právnenému zástupcovi za mimosúdne vymáhanie sumu 1.005,40 eur. Nespornou bola tiež skutočnosť, že dňa 16.03.2013 došlo k zmene názvu kupujúceho na firmu Loft 12 GmbH, dňa 24.05.2012 bola spoločnosť kupujúceho zrušená na základe začatého konkurzného konania a dňa 27.12.2018 bola spoločnosť kupujúceho zrušená z úradnej moci kvôli nedostatku majetku. Zároveň nebolo sporné, že žalovaný si poistenú pohľadávku neprihlásil do konkurzného konania kupujúceho.

1.5. Medzi stranami ostalo sporným, či dôvodom nezaplatenia faktúr bola nevdľa kupujúceho, ktorá by odôvodňovala poskytnutie poistného plnenia žalobcom v prospech žalovaného v súlade s čl. IV ods. 2 podmienok úverového poistenia alebo spor o plnenie podmienok vývozného kontraktu, v prípade ktorého by mal žalovaný, v súlade s čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, nárok na poistné plnenie len za predpokladu existencie právoplatného rozhodnutia sporu v prospech poisteného. Spornou bola aj skutočnosť, akým spôsobom prebiehalo konkurzné konanie kupujúceho, či dospelo do štádia prihlasovania pohľadávok veriteľov do konkurzu alebo veriteľom takáto možnosť nevznikla z dôvodu zamietnutia návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku a kto bol povinný v spore tieto skutočnosti preukázať. Medzi stranami bola sporná aj skutočnosť, či bolo šetrenie poistnej udalosti neprímerane dlhé, kto niesol zodpovednosť za nepodanie žaloby voči kupujúcemu včas a či konanie žalobcu možno kvalifikovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom.

1.6. Na základe vykonaného dokazovania, najmä z oznámenia žalobcu o priebehu šetrenia poistnej udalosti zo dňa 29.10.2010 (č.l. 118) a zo dňa 06.07.2011 (č.l. 125), z listu právneho zástupcu kupujúceho zo dňa 12.11.2010 (č.l. 119-120) a zo dňa 17.06.2011 (č.l. 126) a z odpovede právneho zástupcu žalovaného zo dňa 15.11.2011 (č.l.62) dospel súd k záveru, že dôvodom nezaplatenia zo strany kupujúceho žalovanému bol spor o plnenie podmienok vývozného kontraktu medzi žalovaným a kupujúcim. Kupujúci namietal viaceré nedostatky pri realizácii kontraktu, pričom v zmluve uzatvorenej medzi žalovaným a kupujúcim, v rozpore s povinnosťou žalovaného eliminovať riziká ustanovenej čl. XII. ods. 3 písm. b), f), o) a v) podmienok úverového poistenia, absentujú ustanovenia, ktoré eliminujú riziká vzniku sporu o plnenie kontraktu. Z uvedeného dôvodu sa na túto poistnú udalosť vzťahovalo ustanovenie čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, podľa ktorého poisťovateľovi nevzniká povinnosť poskytnúť poistné plnenie (riziká vylúčené z poistenia) v prípade sporu medzi poisteným a kupujúcim o plnenie kúpnej zmluvy alebo oprávnenosti poistenej pohľadávky, a to až do okamihu právoplatného rozhodnutia sporu v prospech poisteného. K uvedenému záveru o existencii sporu

o plnenie podmienok vývozného kontraktu medzi žalovaným a kupujúcim dospel prvoinštančný súd už v prvom rozhodnutí vo veci samej, ktorý odvolací súd označil za správny a majúci oporu vo vykonanom dokazovaní. Preto súd dospel k záveru, že nárok žalovaného na poskytnutie poistného plnenia podľa čl. IV ods. 2 podmienok úverového poistenia z dôvodu, že došlo na strane kupujúceho k nevdli plniť nebol preukázaný, keďže dôvodom odopretia plnenia kupujúcim v prospech žalovaného bol spor o plnenie podmienok vývozného kontraktu a nie nevdľa kupujúceho. Z uvedeného dôvodu bolo podmienkou poskytnutia poistného plnenia žalobcom žalovanému, s poukazom na čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, ukončenie sporu právoplatným rozhodnutím v prospech žalovaného ako poisteného.

1.7. Vykonaným dokazovaním bolo ďalej preukázané, že žalovaný v súvislosti s vymáhaním pohľadávky kupujúceho nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď z listinných dôkazov vyplynulo, že žaloba na kupujúceho bola právnym zástupcom vypracovaná už v októbri 2011, pričom žalovaný už dňa 4.11.2011 s touto žalobou disponoval, tak ako vyplýva z listu žalovaného zo dňa 4.11.2011 (č. l. 190), pričom jej preklad mu bol zaslaný dňa 07.11.2011. Nebolo sporné, že žalovaný bol povinný vymáhať pohľadávku voči kupujúcemu výlučne sám a to na základe Dodatku č. 1 k Rámcovej poistnej zmluve, z dôvodu ktorého splnomocnil právneho zástupcu na vymáhanie pohľadávky voči kupujúcemu v Nemecku. Nebolo sporné, že tento právny zástupca pôvodne vymáhal poistenú pohľadávku v mene žalobcu, nakoľko v zmysle poistnej zmluvy (pred uzavretím jej Dodatku č. 1 zo dňa 2.12.2011) bol poistené pohľadávky oprávnený vymáhať žalobca. Uvedená skutočnosť sa však zmenila z dôvodu dohody strán sporu, ktoré sa v Dodatku č. 1 dohodli, že pohľadávku voči kupujúcemu bude vymáhať len žalovaný a žalobca mu refunduje 70% preukázaných a vopred schválených nákladov vymáhania. Skutočnosť, že výlučne žalovaný je oprávnený a povinný vymáhať pohľadávku voči kupujúcemu oznámil právnenému zástupcovi priamo žalovaný mailom 20.12.2011 (č.l.63), v ktorom ho zároveň požiadal o vystavovanie faktúr na žalovaného. Preto žalovaný, vo vzťahu k vymáhaniu poistenej pohľadávky voči kupujúcemu, po uzavretí Dodatku č. 1 k Rámcovej poistnej zmluve, nedôvodne označuje právneho zástupcu za právneho zástupcu žalobcu, nakoľko na základe Dodatku č. 1 žalovaný sám splnomocnil právneho zástupcu v Nemecku k vymáhaniu tejto pohľadávky, na základe čoho sa tento právny zástupca stal priamo zástupcom žalovaného. Nebolo sporné, že už dňa 19.12.2011 poskytol žalobca žalovanému preddavok na náklady vymáhania v sume 2.132 eur, no napriek tomu žalovaný nepristúpil bezodkladne k vymáhaniu pohľadávky a nezabezpečil si právoplatné rozhodnutie sporu v jeho prospech, ktoré bolo podmienkou poskytnutia poistného plnenia. Z mailovej komunikácie strán sporu tiež vyplynulo, že žalobca sa v rámci šetrenia poistnej udalosti opakovane žalovaného dotazoval, či už bola žaloba podaná na súd, pričom žalovaný na prvé maily nereagoval vôbec a následne po pohrození žalobcu, že pristúpi k žiadosti o vrátenie preddavku, žalovaný žalobcovi odpovedal až mailom zo dňa 27.04.2012 (č. l. 129), pričom meškanie s podaním žaloby a nepostupovanie vo veci vymáhania pohľadávky odôvodňoval dlhodobou chorobou slovenského právneho zástupcu, ktorý sa mal k žalobe vyjadriť. Žalovaný zároveň uviedol, že stanovisko slovenského právneho zástupcu k žalobe je pozitívne, preto začiatkom mája všetko zaplatí tak, aby bola podaná žaloba. Následne žalovaný mailom z 13.06.2012 (č. l. 130) informoval žalobcu, že mu vyskočili finančné problémy, ale hneď ako bude môcť zaplatí, keďže počítajú so súdnym sporom a chce, aby bol kupujúci žalovaný o náhradu škody. Z uvedeného je zrejmé, že napriek skutočnosti, že žalobca poskytol žalovanému už dňa 19.12.2011 refundáciu nákladov za právne služby v sume 2.132,00 eur, žalovaný do júna roku 2012, teda ani po uplynutí 6 mesiacov od úhrady preddavku na náklady vymáhania, neuhradil právnenému zástupcovi náklady vymáhania pohľadávky ani poplatok za podanie žaloby. Preto odôvodňovanie nepodania žaloby s poukazom na finančné problémy súd posúdil ako účelové, v rozpore s povinnosťou žalovaného vymáhať pohľadávku a zabezpečiť rozhodnutie o spore v jeho prospech v súlade s čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia. Žalovaný zároveň žalobcu mailom z 23.01.2013 (č. l. 134) informoval, že žalobu má v pláne podať až v mesiaci máj - jún 2013, pričom finálna verzia žaloby bola schválená už vo februári 2012, t.j. ešte pred tým, čo došlo dňa 16.03.2012 k premenovaniu firmy kupujúceho na firmu Loft 12 GmbH a dňa 24.05.2012 k zrušeniu firmy Loft 12 GmbH na základe začatého insolvenčného konania, čím možnosť vymoženia pohľadávky súdnou cestou zanikla. Z uvedeného dôvodu v zhode s argumentáciou žalobcu dospel súd k záveru, že žalovaný sa vlastným zavinením pripravil o svoje nároky a to napriek tomu, že mal zo strany žalobcu uhradené aj náklady za vymáhanie pohľadávok, ktoré si ponechal, preto je dôsledkom svojej nečinnosti zodpovedný za znemožnenie vymáhania pohľadávky súdnou cestou a nenaplnenie predpokladov podľa čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia pre poskytnutie poistného plnenia žalobcom.

1.8. Námieta žalovaného, že žalobca bol zodpovedný za nepodanie žaloby a nemožnosť získania rozhodnutia súdu o spore v prospech žalovaného z dôvodu, že zdĺhavo (viac ako 15,5 mesiacov) šetril jednoznačnú poistnú udalosť, hoci mu žalovaný bezodkladne po žiadosti predkladal všetky dokumenty nie je dôvodná, čo konštatoval súd už v prvom rozhodnutí. S týmto právnym záverom prvoinštančného súdu sa stotožnil aj odvolací súd. V spore bolo preukázané, že žalobca vyšiel žalovanému maximálne v ústrety, poskytol žalovanému svojho právneho zástupcu, dodatkom č. 1 mu umožnil vymáhanie celej jeho pohľadávky, nielen časti krytej poistením, a už koncom roka 2011 poskytol žalovanému preddavok 70 % na trovy tohto vymáhania.

1.9. Súd tak konštatuje, že z dôvodu zániku kupujúceho odpadol aj spor o kontrakt medzi žalovaným a kupujúcim (záver ktorý označil aj odvolací súd za správny) a to bez tohto, aby existovalo právoplatné rozhodnutie sporu v prospech žalovaného. Žalovanému tak nevznikol nárok na poskytnutie poistného plnenia v zmysle čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia. Z uvedeného dôvodu dôvod plnenia, na základe ktorého žalobca žalovanému poskytol dňa 25.11.2011 preddavok na poistné plnenie a dňa 19.12.2011 preddavok na náklady vymáhania pohľadávky dodatočne odpadol.

1.10. V konaní ďalej nebolo sporné, že voči kupujúcemu začalo insolvenčné konanie, na základe ktorého bol kupujúci zrušený a následne vymazaný z Obchodného registra. Zrušenie kupujúceho na základe začatého konkurzného konania dňa 24.05.2012 a jeho následný výmaz z Obchodného registra v Nemecku z dôvodu zrušenia spoločnosti z úradnej moci podľa § 394 ods. 1 FamFG pre nedostatok majetku dňa 27.12.2018 jednoznačne vyplýval aj z listinných dôkazov. Z uvedeného dôvodu sa na poistnú udalosť vzťahovali ustanovenia čl. IV. poistných úverových podmienok, upravujúce platobnú neschopnosť kupujúceho. Povinnosť žalobcu plniť v prípade platobnej neschopnosti kupujúceho bola upravená v čl. XI. ods. 3 písm. a) poistných úverových podmienok, v zmysle ktorého povinnosť poisťovateľa plniť vzniká, ak nastala poistná udalosť spôsobená nezaplatením pohľadávok v dôsledku príčin uvedených v čl. IV. týchto podmienok v prípade platobnej neschopnosti po uplynutí čakacej doby 1 mesiaca odo dňa, kedy bolo poisťovateľovi doručené oznámenie poistnej udalosti a celá predpísaná dokumentácia, ktorá potvrdzuje aj platobnú neschopnosť. Podmienkou vzniku povinnosti žalobcu plniť a tým aj podmienkou vzniku nároku žalovaného na poskytnutie poistného plnenia v prípade poistnej udalosti spôsobenej platobnou neschopnosťou kupujúceho definovanej v čl. IV. ods. 1 poistných úverových podmienok teda bolo, v súlade s čl. čl. XI. ods. 3 písm. a) poistných úverových podmienok, predloženie dokumentácie potvrdzujúcej platobnú neschopnosť kupujúceho. V prípade platobnej neschopnosti kupujúceho podľa čl. IV. ods. 1 písm. a) poistných úverových podmienok bola takouto dokumentáciou skutočnosť preukazujúca prihlásenie žalovaného do konkurzu kupujúceho za podmienky, že prihlásená pohľadávka nebola správcom popretá a v prípade platobnej neschopnosti kupujúceho podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) poistných úverových podmienok bolo takouto dokumentáciou právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku.

1.11. Žalovaný už v podanom odpore tvrdil, že výmazom spoločnosti kupujúceho nastala zmena poistného prípadu z bodu 2. platobnej nevôle na bod. 1 platobná neschopnosť kupujúceho podľa písmena čl. IV. ods. 1 písm. b) poistných úverových podmienok a právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, ktoré bolo podmienkou pre vznik nároku žalovaného na poistné plnenie podľa citovaného ustanovenia spĺňalo stanovisko právneho zástupcu, spolu s výpisom z Obchodného registra. Svoj nárok na poistné plnenie tak žalovaný založil na skutkových tvrdeniach, že v predmetnom prípade došlo k naplneniu skutkovej podstaty hypotézy ustanovenia čl. IV. ods. 1 písm. b) poistných úverových podmienok, keďže došlo k začatiu konkurzného konania a k zrušeniu dlžníka pre nedostatok majetku. Procesná obrana žalobcu vo vzťahu k žalovaným uplatnenému nároku na poistné plnenie podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) poistných úverových podmienok, spočívala v námietke nepredloženia právoplatného rozhodnutia súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu kupujúceho pre nedostatok majetku žalovaným.

1.12. V konaní tak bolo sporným a pre rozhodnutie vo veci podstatným, ako prebiehalo konkurzné konanie kupujúceho, či sa dostalo do štádia prihlasovania pohľadávok alebo bol návrh na vyhlásenie konkurzu na kupujúceho zamietnutý pre nedostatok majetku a ktorú stranu sporu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať splnenie podmienok podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia.

1.13. Súd v súlade s pokynom odvolacieho súdu zamerlal pozornosť na dôkazné bremeno strán sporu vo vzťahu k preukazovaniu splnenia podmienok podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového

poistenia, zohľadňujúc pritom záväzný názor vyslovený Ústavným súdom SR v rozhodnutí sp. zn. II. US 38/2015, podľa ktorého dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí a dospel k záveru, že splnenie podmienky podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia je povinný preukázať žalovaný, nakoľko žalovaný tvrdí, že nárok na poistné plnenie mu vznikol podľa citovaného článku, teda žalovaný vyvodzuje z existencie splnenia podmienok podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia pre seba priaznivé dôsledky. Z uvedeného dôvodu súd námietku žalovaného, že žalobca nepreukázal, že konkurzné konanie kupujúceho sa dostalo do štádia potreby prihlasovania pohľadávok, keď žalovaný nemôže preukázať neexistenciu tejto potreby prihlasovania, považuje za nedôvodnú, nakoľko nie žalobca má preukazovať skutočnosť, že nedošlo k splneniu podmienok pre poskytnutie poistného plnenia, ako nesprávne dôvodí žalovaný, ale žalovaný, ktorý tvrdí, že mu vznikol nárok na poistné plnenie, je povinný tento nárok v spore riadne preukázať.

1.14. Vykonaným dokazovaním mal súd bez rozumných pochybností za preukázané, že konkurzné konanie kupujúceho po jeho vyhlásení dospelo do štádia prihlasovania pohľadávok veriteľmi a následne bolo zastavené pre nemajetnosť kupujúceho, čo bolo preukázané z výpisov zo spoločného portálu registrov krajín. Z nich je zrejmé, že dňa 24.05.2012 bola spoločnosť kupujúceho zrušená na základe začatého konkurzného konania a dňa 27.12.2018 bola vymazaná z Obchodného registra v Nemecku z úradnej moci podľa § 394 ods. 1 FamFG pre nedostatok majetku. Z rozhodnutia konkurzného súdu, Okresného súdu Bad Homburg v.d. Höhe, zo dňa 15.03.2018 vyplýva, že konkurzné konanie na majetok dlžníka (kupujúceho) bolo zastavené z dôvodu nedostatku majetku na úhradu nákladov konania, pričom z odôvodnenia predmetného rozhodnutia je zrejmé, že konkurzné konanie sa začalo, teda návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku nebol zamietnutý, no v priebehu konkurzného konania sa ukázalo, že majetok v konkurze nepostačuje na náhradu trov konania. Konkurzné konanie kupujúceho sa tak dostalo do štádia prihlasovania pohľadávok veriteľmi, pričom z odpovede správcu tiež vyplýva, že začatie konkurzného konania a výzvu na prihlásenie pohľadávok do konkurzu kupujúceho žalovanému doručoval, skutočnosť ktorá vyplýva aj zo zoznamu veriteľov. Súd tak konštatuje, že v prípade kupujúceho nastala platobná neschopnosť podľa čl. IV ods. 1 písm. a) podmienok úverového poistenia a nie platobná neschopnosť podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, ako tvrdil žalovaný. Súd tak konštatuje, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ním predostretých skutkových tvrdení, a to vznik nároku žalovaného na poistné plnenie z dôvodu splnenia podmienok podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia a tomuto nároku zodpovedajúcu povinnosť žalobcu plniť podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia.

1.15. Podľa čl. IV ods. 1 písm. a) podmienok úverového poistenia sa komerčným rizikom rozumie platobná neschopnosť kupujúceho, a to vyhlásenie konkurzu, ak poistený doloží poisťovateľovi, že poistené pohľadávky riadne a včas prihlásil do konkurzu a prihlásené pohľadávky neboli v tomto konaní popreté. Preto pre vznik nároku žalovaného na poistné plnenie bolo potrebné, aby žalovaný prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu. Nebolo sporné, že žalovaný si poistenú pohľadávku do konkurzného konania riadne a včas neprihlásil, hoci mu táto povinnosť vyplývala priamo z čl. XII. ods. 3 písm. u) podmienok úverového poistenia, z dôvodu ktorého žalobcovi nevznikla povinnosť plniť podľa čl. IV. ods. 1 písm. a) podmienok úverového poistenia. Súd tak dospel k záveru, že žalovanému nevznikol nárok na poistné plnenie ani z dôvodu poistnej udalosti uvedenej v čl. IV. ods. 1 písm. a) podmienok úverového poistenia.

1.16. Na základe vykonaného dokazovania a aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav s poukazom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu je takmer v celom rozsahu dôvodný. Žalobca v spore preukázal, že žalovanému nevznikol nárok na poistné plnenie podľa čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, v súlade s ktorým mu žalobca počas šetrenia poistnej udalosti poskytol dňa 25.11.2011 preddavok na poistné plnenie v sume 11.200 eur a dňa 19.12.2011 preddavok na náklady vymáhania v sume 2.132 eur. Tieto preddavky boli žalovanému poskytnuté v súvislosti s možným nárokom na poistné plnenie, avšak len za predpokladu, že spor medzi kupujúcim a žalovaným o splnenie podmienok vývozného kontraktu bude právoplatne rozhodnutý v prospech žalovaného. K rozhodnutiu sporu medzi kupujúcim a žalovaným v prospech žalovaného nedošlo a iné dôvody odôvodňujúce nárok žalovaného na poistné plnenie v konaní neboli zistené, keď žalovaný nepreukázal, že by mu vznikol nárok na poistné plnenie podľa iného ustanovenia zmluvy, a to ani podľa čl. IV. ods. 1 písm. a) ani písm. b) podmienok úverového poistenia. Výzva

žalobcu zo dňa 05.11.2013 na vrátenie preddavku na poistné plnenie v sume 11.200 eur a preddavku na refundáciu nákladov vymáhania v sume 2.132 eur, adresovaná žalovanému v súlade s čl. XII ods. 6 písm. i) podmienok úverového poistenia, tak bola v časti sumy 12.628,22 eura dôvodná a žalovanému vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi tieto poskytnuté preddavky. Žalobca sa tak podanou žalobou dôvodne domáhal od žalovaného vydania sumy 12.628,22 eura, pozostávajúcej z vyplateného preddavku na poistné plnenie v sume 11.200,- eur a z časti vyplateného preddavku na náklady vymáhania v sume 1.428,22 eura (poskytnutého žalobcom žalovanému vo výške 2.132 eur, ktorú žalobca ponížil v zmysle Dodatku č. 1 o sumu 703,78 eur, predstavujúcu 70% zo sumy 1.005,40 eura uhradenej žalovaným právnenému zástupcovi za mimosúdne vymáhanie pohľadávky /2.132 - 703,78 = 1.428,22/, keďže dôvod vyplatenia týchto preddavkov dodatočne odpadol.

1.17. Súd uzavrel, že žalobca preukázal naplnenie skutkových predpokladov hypotézy právnej normy ustanovenia § 451 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného poskytnutím plnenia z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, z dôvodu ktorého súd výrokom I. rozsudku žalobe v časti sumy 12.628,22 eura s príslušenstvom vyhovel.

1.18. Nakoľko súd dospel k záveru o dôvodnosti žalobcom podanej žaloby z dôvodu, že žalovaný v spore nepreukázal vznik nároku na poistné plnenie, ktorého doplatenia nad rámec poskytnutého preddavku sa vzájomnou žalobou voči žalobcovi domáhal, vzájomnú žalobu žalovaného ako nedôvodnú výrokom III. rozsudku zamietol.

1.19. Obranu žalovaného, že do konkurzného konania kupujúceho sa nemohol prihlásiť nakoľko nemal vedomosť o začatí tohto insolvenčného konania súd posúdil ako účelovú. Uvedené tvrdenie žalovaného je v priamom rozpore s listinnými dôkazmi. Sám žalovaný predložil súdu komunikáciu s právneným zástupcom zo dňa 18.03.2013, ktorý ho informoval o začatí insolvenčného konania proti kupujúceho. Žalovaný následne sám o tejto skutočnosti informoval žalobcu mailom zo dňa 02.4.2013 (č.l. 75). Súd tak mal bez rozumných pochybností za preukázané, že žalovaný mal minimálne od marca 2013 vedomosť, že proti kupujúceho bolo začaté insolvenčné konanie.

1.20. Ako nedôvodnú posúdil súd aj námietku žalovaného, že žalobca je zodpovedný za objektívnu nemožnosť žalovaného prihlásiť sa do konkurzného konania kupujúceho, nakoľko práve právnik žalobcu vedome uviedol žalovanému už vo februári 2013, že dlžník bol v roku 2012 (nie 2018!) vymazaný z obchodného registra a odporučil pohľadávku nevymáhať, z tvrdenia ktorého vyplývalo, že na kupujúceho nemôže byť vedené insolvenčné konanie, v ktorom by sa prihlasovali pohľadávky, pričom uvedené žalovaný kvalifikoval ako konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom.

1.21. Súd upriamil pozornosť na skutočnosť, že žalovaný mal vedomosť o začatí insolvenčného konania na kupujúceho od marca 2013, pričom konkurzné konanie bolo zastavené z dôvodu nedostatku majetku na úhradu nákladov konania až rozhodnutím Okresného súdu Bad Homburg v.d. Höhe zo dňa 15.03.2018, právoplatné dňa 26.04.2018 a spoločnosť kupujúceho bola následne dňa 27.12.2018 vymazaná z obchodného registra (zrušená z úradnej moci podľa § 394 ods. 1 FamFG kvôli nedostatku majetku). Žalovaný tak mal vedomosť, že došlo k zmene poistného prípadu zo sporu o splnenie podmienok vývozného kontraktu na platobnú neschopnosť kupujúceho, na čo sám poukázal už v podanom odpore. Pre vznik nároku na poistné plnenie bolo v zmysle poistnej zmluvy a podmienok úverového poistenia potrebné, buď prihlásenie pohľadávky do konkurzu kupujúceho, alebo predloženie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku. Žalovaný bol so zmluvou a jej prílohami oboznámený, resp. sa s nimi oboznámiť mal, keďže zmluvu podpísal. Bez významu nie je ani skutočnosť, že po uzatvorení Dodatku č. 1 k zmluve bol výlučne žalovaný povinný vymáhať pohľadávku proti kupujúceho. Bolo tak výlučne povinnosťou žalovaného riadne a včas prihlásiť pohľadávku do konkurzného konania kupujúceho, ktorú si žalovaný nesplnil, pričom jej nespĺnenie nemožno pričítať v neprospech žalobcu z dôvodu, že príčinou neprihlásenia pohľadávky mal byť práve právny zástupca žalobcu. Sám žalovaný v súlade s Dodatkom č. 1 splnomocnil právneho zástupcu v Nemecku na vymáhanie tejto pohľadávky. Výlučne žalovaný bol tak oprávnený dávať právnenému zástupcovi akékoľvek pokyny súvisiace s vymáhaním pohľadávky ako napr. pokyn podať žalobu na súd či prihlásiť pohľadávku do konkurzného konania kupujúceho. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že splnomocnený právny zástupca pôvodne vymáhal pohľadávku v mene žalobcu, nakoľko žalobca bol v zmysle poistnej zmluvy pôvodne oprávnený vymáhať poistenú pohľadávku. Po splnomocnení právneho zástupcu na vymáhanie pohľadávky voči kupujúceho žalovaným, bol právny zástupca vo veci

vymáhania poistenej pohľadávky výlučne zástupcom žalovaného a nie žalobcu. Žalobca tak nenesie žiadnu zodpovednosť za ne/konanie právneho zástupcu s odbornou starostlivosťou vo veci vymáhania poistenej pohľadávky po uzavretí Dodatku č. 1 k zmluve, ako sa snaží žalovaný nedôvodne presvedčiť súd. Ak teda žalovaný tvrdí, že za neprihlásenie pohľadávky do konkurzného konania kupujúceho zodpovedá právny zástupca z dôvodu, že mu dňa 18.03.2013 oznámil, že zistil, že dňa 23.05.2012 došlo k zrušeniu kupujúceho na základe začatého konkurzného konania (spoločnosť bola zrušená) a preto nemá zmysel žalobu podávať, keďže zrušenie spoločnosti sa koná, ak je spoločnosť nemajetná, ktorú informáciu si žalovaný vyložil tak, že kupujúci zanikol z dôvodu začatia insolvenčného konania pre nedostatok majetku, ide o zodpovednostný vzťah medzi žalovaným a právnym zástupcom, ktorý nemá nijaký vplyv na záväzkový vzťah medzi stranami sporu. Žalovaný bol oboznámený s obsahom podmienok úverového poistenia, z ktorých plyva, že v prípade insolventnosti kupujúceho je pre vznik nároku na poistné plnenie potrebné, buď riadne prihlásiť pohľadávky do konkurzu, čo v predmetnom prípade tvrdené ani preukázané nebolo, alebo predložiť rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nemajetnosť. Súd má preto za to, že ak právny zástupca žalovanému uviedol, že došlo k zrušeniu kupujúceho na základe začatého konkurzného konania a zrušenie spoločnosti sa koná, ak je spoločnosť nemajetná a túto informáciu žalovaný pochopil tak, že nie je možné (pre zrušenie kupujúceho z dôvodu nemajetnosti) prihlásiť pohľadávku do konkurzu kupujúceho, bolo povinnosťou žalovaného, ak by konal s odbornou starostlivosťou, dať pokyn právnemu zástupcovi, aby mu zabezpečil rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, ktoré bolo podmienkou poskytnutia poistného plnenia podľa čl. IV ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, ktorého sa žalovaný domáhal. Keby žalovaný konal s odbornou starostlivosťou a žiadal zabezpečenie predmetného rozhodnutia od právneho zástupcu, zistil by, že voči kupujúcemu sa stále vedie konkurzné konanie, ktoré dospelo do štádia prihlasovania pohľadávok a mohol si pohľadávku do konkurzného konania kupujúceho prihlásiť. Súd zároveň konštatuje, že v spore nebolo preukázané porušenie povinností právneho zástupcu žalovaného vyplývajúcich mu zo záväzkového vzťahu uzavretého so žalovaným. Žalovaný nepreukázal, že by dal právnemu zástupcovi pokyn prihlásiť pohľadávku do konkurzu, resp. pokyn zabezpečiť rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku kupujúceho, ktorý by právny zástupca nerešpektoval, dôsledkom čoho mala byť žalovanému spôsobená škoda.

1.22. Žalovaný tiež uviedol, že právny zástupca žalovaného konal vedome v rozpore so záujmami žalovaného ako jedného klienta na prospech žalobcu ako druhého klienta. Súd opätovne uvádza a zdôrazňuje, že žalovaný sám splnomocnil právneho zástupcu na vymáhanie pohľadávky v Nemecku, pričom právny zástupca je povinný konať v súlade so záujmom klienta a podľa jeho pokynov. Ak sa teda žalovaný domnieva, že právny zástupca konal v rozpore s jeho záujmami, resp. na jeho úkor v prospech iného klienta, opätovne sa jedná o zodpovednostný vzťah medzi žalovaným a právnym zástupcom a nie medzi stranami sporu. Skutočnosť, že žalobca sprostredkoval žalovanému tohto právneho zástupcu na uvedenom nič nemení, pričom žalovaný netvrdil ani nepreukázal, že by právny zástupca konal na pokyn žalobcu a vedome oznámil žalovanému nepravdivú skutočnosť o zániku kupujúceho a nemožnosti prihlásiť pohľadávku do konkurzu s úmyslom ukrátiť žalovaného o poistné plnenie v prospech žalobcu. S poukazom na vyššie uvedené súd obranu žalovaného spočívajúcu v skutkovom tvrdení, že za neprihlásenie pohľadávky do konkurzného konania je zodpovedný žalobca z dôvodu úmyselného konania právneho zástupcu žalobcu v neprospech žalovaného, ktoré zároveň označil za konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom, vyhodnotil ako nedôvodnú a účelovú. Jedine žalovaný nesie zodpovednosť za skutočnosť, že si neustriehol ustanovenia zmluvy a nekonal s odbornou starostlivosťou tak, aby splnil podmienky vzniku nároku na poistné plnenie.

1.23. Za nedôvodnú súd považuje aj námietku žalovaného, že žalobca v rozpore s dobrými mravmi až po 10 rokoch začal v konaní namietat neprihlásenie žalovaného do konkurzu, teda v čase kedy už žalovaný nemal možnosť sa do konkurzu prihlásiť, resp. získať dôkazy na preukázanie jeho nároku na poistné plnenie, preto si žalovaný nemohol objektívne prihlásiť pohľadávku do konkurzu. Zo spisu je zrejmé, že to bol práve žalovaný, ktorý svoj nárok na poistné plnenie odvodil z čl. IV ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia a vzájomnou žalobou si uplatnil nárok na doplatenie poistného plnenia nad rozsah vyplateného preddavku až do výšky poistného krytia. Žalovaný tak bol povinný preukázať splnenie podmienok pre poskytnutie poistného plnenia. Žalobcom predostretá argumentácia o nepreukázaní vzniku nároku na poistné plnenie podľa čl. IV. ods. 1 podmienok úverového poistenia bola preto len procesnou obranou žalobcu v spore na žalovaného procesný útok, ktorú podľa názoru súdu nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný v spore nepreukázal,

že úmyslom žalobcu bolo vyhnúť sa poistnému plneniu, za účelom ktorým mal dať žalobca pokyn právnenému zástupcovi, aby uviedol žalovaného do takého omylu, že nebude schopný preukázať splnenie podmienok úverového poistenia pre poskytnutie poistného plnenia. Súd opätovne zdôraznil, že pre vznik nároku na poistné plnenie v prípade platobnej neschopnosti kupujúceho bolo potrebné splniť podmienky podľa čl. IV. ods. 1 písm. a) alebo b) podmienok úverového poistenia v závislosti od toho, ktorý z prípadov platobnej neschopnosti kupujúceho uvedených v citovanej ustanovení nastala. Žalovaný mal o platobnej neschopnosti kupujúceho vedomosť už v marci 2013, preto mal dostatok času prihlásiť svoju pohľadávku do konkurzu, ak chcel, aby mu žalobca vyplatil poistné plnenie. Žalovaný sa preto nedôvodne a neopodstatnene snaží zodpovednosť za neprihlásenie si pohľadávok do konkurzu kupujúceho preniesť na žalobcu. Ako už súd opakovane uviedol, za neprihlásenie poistenej pohľadávky do konkurzu kupujúceho je zodpovedný výlučne žalovaný.

1.24. Žalovaný následne v konaní namietal, že nemal objektívnu možnosť prihlásiť pohľadávku do konkurzu kupujúceho aj z dôvodov, že nebol správcom upovedomený ako zahraničný veriteľ o začatí konkurzného konania na kupujúceho, ani vyzvaný na prihlásenie si svojich pohľadávok do konkurzu. K uvedenej obrane žalovaného súd uviedol, že z listinných dôkazov predložených žalovaným vyplýva, že správca žalovanému začatie konkurzného konania na kupujúceho oznamoval a vyzval ho na prihlásenie si pohľadávok do konkurzu, ako vyplýva z odpovede správcu a zo zoznamu zahraničných veriteľov. A hoci v konaní nebolo preukázané, že toto oznámenie správcu bolo doručujúcim orgánom žalovanému aj riadne doručené, uvedená skutočnosť nie je pre rozhodnutie vo veci podstatná. Žalovaný o začatí insolvenčného konania vedel, preto si mohol a mal do tohto konania pohľadávku prihlásiť, ak chcel, aby mu vznikol nárok na poistné plnenie. Žalovaný sa tak opätovne nedôvodne snaží preniesť svoju zodpovednosť za neprihlásenie pohľadávky do konkurzu a s tým spojené nepreukázanie nároku na poskytnutie poistného plnenia na tretiu osobu, v tomto prípade správcu, rovnako ako v prípade právneho zástupcu či žalobcu. Rámcovou poistnou zmluvou, ktorej súčasťou boli poistné úverové podmienky, vznikol záväzkovo právny vzťah medzi stranami sporu a nie medzi žalovaným resp. žalobcom a tretími osobami (právnym zástupcom či správcom konkurznej podstaty). Žalovaný bol so zmluvou a jej prílohami oboznámený, resp. sa s nimi oboznámiť mal, keďže zmluvu podpísal. Jedine žalovaný tak nesie zodpovednosť za skutočnosť, že si neustriehol ustanovenia zmluvy a nekonal s odbornou starostlivosťou tak, aby mu vznikol nárok na poistné plnenie, najmä zo situácie, kedy preukázateľne už od marca 2013 vedel o začatí konkurzného konania na kupujúceho. Preto námietka žalovaného, že mu správca neoznámil začatie konkurzného konania, z dôvodu ktorého nemal objektívnu možnosť prihlásiť pohľadávku do konkurzu kupujúceho, nie je dôvodná. Bez významu nie je ani skutočnosť, že keby žalovaný konal starostlivo a obozretne, podal by včas voči kupujúcemu žalobu, v konaní ktorom by sa o začatí insolvenčného konania na kupujúceho a o možnosti prihlásiť svoje pohľadávky do tohto konania zaručene dozvedel. Predmetom tohto sporu nie je nárok žalovaného na náhradu škody proti správcovi konkurznej podstaty pre nesplnenie svojich povinností riadne oznámiť zahraničným veriteľom začatie insolvenčného konania. Preto súd aj túto námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

1.25. K námietke žalovaného, že žalobca bol tvorca zmluvy a poistných podmienok, ktoré boli formulárove vypracované žalobcom a žalovaný do nich nemohol zasahovať súd uviedol, že žalovaný nemá postavenie spotrebiteľa, žalovaný je akciovou spoločnosťou a vzťah medzi stranami sporu je obchodnoprávny vzťah. Preto žalovaný nedôvodne poukazuje na formulárový charakter zmluvy a poistných úverových podmienok. Bolo povinnosťou žalovaného sa pred podpisom zmluvy oboznámiť s jej obsahom ako aj s obsahom jej príloh. Podpisom zmluvy žalovaný vyjadril súhlas s obsahom Rámcovej poistnej zmluvy ako aj s obsahom podmienok úverového poistenia, ktoré tvorili prílohu č. 1 k Rámcovej poistnej zmluve a boli jej neoddeliteľnou súčasťou. Ak žalovaný s obsahom zmluvy či podmienok nesúhlasil, nemal zmluvu uzatvoriť.

1.26. Pri rozhodovaní o úroku z omeškania vychádzal súd zo záväzného právneho záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenom v rozsudku z 31. januára 2024, sp. zn. 3Obdo/49/2023 (R 7/2024), podľa ktorého ak je dlžník v omeškaní s plnením peňažného záväzku vzniknutého z bezdôvodného obohatenia v obchodnoprávných vzťahoch, vzniká veriteľovi právo požadovať z nezaplatennej sumy úroky z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka. O úroku z omeškania tak súd rozhodol v zmysle § 369 ods. 1 a 2 ObZ a § 1 citovaného Nariadenia vlády. Žalovaný sa nesplnením peňažného záväzku voči žalobcovi dostal do omeškania, z dôvodu ktorého vzniklo žalobcovi právo požadovať od žalovaného aj úroky z omeškania. Žalobca si podanou žalobou uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 12.628,22 eur odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby, t.j. odo dňa

27.11.2013. V danom prípade, keďže zročnosť dlhu nie je určená právnym predpisom, rozhodnutím súdu, ani nevyplýva z dohody strán, žalovaný bol podľa § 563 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 ObZ povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Žalobca vyzval žalovaného na vrátenie poskytnutých preddavkov výzvou zo dňa 5.11.2013. Základná úroková sadzba ECB platná od 13.11.2013 do 11.06.2014 (v čase omeškania žalovaného s plnením dlhu) bola 0,25 % p.a., preto vznikol žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po výzve žalobcu. Nakoľko si však žalobca podanou žalobou uplatnil úrok z omeškania len vo výške 5,75 % ročne a až odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby, súd mu tieto priznal v zmysle žalobného petitu. Lehotu na plnenie určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP, nakoľko nezistil dôvody odôvodňujúce rozhodnúť o dlhšej lehote plnenia ani dôvody, pre ktoré by súd mal umožniť žalovanému plniť sumu v splátkach.

1.27. O trovách konania vo vzťahu k žalobnému návrhu súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP vzhľadom na to, že žalobca aj žalovaný boli v spore čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní. Žalobca bol úspešný v sume 12.628,22 eura, ktorá predstavuje 94,72 % zo žalobou uplatnenej sumy 13.332 eur, pričom žalovaný dosiahol úspech v sume 703,78 eura, ktorá predstavuje 5,28 % zo žalobou uplatnenej sumy 13.332 eur. Z uvedeného dôvodu vznikol žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o žalobnom návrhu v rozsahu 89,44% (94,72-5,28).

1.28. O trovách konania vo vzťahu k vzájomnej žalobe a vo vzťahu k odvolaciemu konaniu súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pretože žalobca bol úspešný v celom rozsahu, zatiaľ čo žalovaný nedosiahol žiadny materiálne merateľný úspech, súd žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe a trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. K výrokom I., II. uplatnil dôvody odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že nekonal s odbornou starostlivosťou, keď neprihlásil pohľadávku do konkurzu voči dlžníkovi, ktorého konkurzné konanie, ako mal súd preukázané, bolo zastavené z dôvodu, že majetok v konkurze nepostačuje ani na úhradu nákladov konkurzu, teda pre nedostatok majetku. Zotrval na tvrdení, že to bol práve právnik žalobcu, ktorý mu 21.02.2013 podal informácie, že dlžník – kupujúci zanikol (nie že bol zrušený) a že v roku 2012 bol vymazaný z Obchodného registra. Vo vzťahu k vymazanej spoločnosti nie je možné prihlasovať pohľadávky. Namietal záver súdu prvej inštancie, že z odpovede správcu vyplýva, že začatie konkurzného konania a výzvu na prihlásenie pohľadávok mu doručoval. Žiadni z ďalších veriteľov nepotvrdil doručenie takéhoto oznámenia od správcu a trvá na tom, že mu oznámenie nebolo doručené. Ide len o dokument preukazujúci evidenciu vedenú správcom, bez ďalšej výpovednej hodnoty. Okrem toho uviedol, že súd neakceptoval jeho argumentáciu, že predložil rozhodnutie o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku, že to bol práve žalobca, kto určil svojho právneho zástupcu na vymáhanie pohľadávky a umožnil kontakt s právnym zástupcom žalovanému a práve žalobca po uplynutí viac ako 15 mesiacov preniesol svoje postavenie splnomocniteľa na žalovaného a bol to žalobcom určený právny zástupca, ktorý mu vedome uviedol až vo februári 2013, že dlžník bol v roku 2012 vymazaný z Obchodného registra, že podmienky úverového poistenia boli formuláravo vypracované žalobcom a že mu nebolo doručené žiadne oznámenie o začatí konkurzného konania, nebolo zverejnené v Obchodnom vestníku. Súd neprijal ani jeho argumentáciu alebo námietku, že konanie žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. V ďalšej časti odvolania poukázal na čl. IV., bod 1 písm. a/, podľa ktorého komerčným rizikom sa rozumie vyhlásenie konkurzu/reštrukturalizácie, ak poistenie doloží poisťiteľovi, že poistné pohľadávky riadne a včas prihlásil do konkurzu, neboli v tomto konaní popreté, alebo písm. b/ právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu (reštrukturalizácie) vyrovnania pre nedostatok majetku. Ďalej poukázal na čl. XI. poistné plnenie, bod 3 písm. a/, čl. XII. správa a povinnosti poisteného a poisťovateľa, bod 3 písm. u/. V nadväznosti na to uviedol, že zo zákona č. 7/2005 Z. z. vyplýva, že konkurzné konanie pozostáva z viacerých fáz - začatie konkurzného konania, ktoré začne buď uznesením o začatí konkurzného konania alebo uznesením o odmietnutí návrhu a následne vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu a výzva veriteľov, aby v zákonnej lehote prihlásili svoje pohľadávky (kde môže dôjsť k vydaniu uznesenia o zrušení konkurzu pre nedostatok majetku). Zamietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku ako vyplýva z čl. IV. časť I. ods. 1 písm. d/ poistných podmienok právny poriadok nepozná. Žiadne ustanovenie podmienok úverového poistenia nehovorí, že ide o rozhodnutie (čl. IV. časť I. ods. 1 písm. b/) vydané pred možnosťou prihlasovania pohľadávok do konkurzu a ani to, že v prípade, ak sa konkurz dostane do štádia prihlasovania pohľadávok,

nie je možno preukazovať splnenie podmienok na vznik nároku žalovaného odkazom na ukončenie konkurzu pre nedostatok majetku. Zo zákona o konkurze je zrejme, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku zákon nepozná, takéto ustanovenie má len zákon o konkurze a vyrovnaní č. 32/1991, ktorý v čase vzniku zmluvného vzťahu medzi ním a žalobcom už nebol účinný. Je teda nepochybné, že v čase podpisu Rámcovej Zmluvy a v nej podmienok úverového poistenia uvedených nemohol žalobca požadovať a teda ani v zmluve mať záujem prejavíť vôľu na predloženie rozhodnutia, ktoré zákon nepozná a rovnako na druhej strane ani on nemohol predpokladať, že žalobca bude od neho vyžadovať predloženie uznesenia, ktoré zákon nepozná (§ 266 ods. 4 ObchZ). Zo žiadneho ustanovenia zákona, ani článku poistných podmienok nevyplýva, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku má byť rozhodnutím vydaným v tomto štádiu konkurzného konania, kedy pohľadávky do konkurzu nie je možné prihlásiť. Tak ako už argumentoval, podmienky úverového poistenia sú formulárové a obsah nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Tieto schvaľuje rada banky po dohode s Ministerstvom financií. Keďže zákon o konkurze a reštrukturalizácii ZOKR rozhodnutie odmietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku nepozná, je potrebné dané ustanovenie vykladať v súlade s výkladovými pravidlami obsiahnutými v § 266 ObchZ na ťarchu žalobcu ako strany, ktorá toto ustanovenie v úverových podmienkach použila, keď za také rozhodnutie potom je potrebné považovať každé rozhodnutie súdu preukazujúce ukončenie konkurzného konania pre nedostatok majetku úpadcu bez ohľadu na to, či došlo alebo nedošlo k prihláseniu pohľadávky do konkurzu. Práve ukončenie konkurzu z dôvodu nemajetnosti preukazuje absolútnu platobnú neschopnosť dlžníka kupujúceho, kde práve preukázanie platobnej neschopnosti bolo nepochybné vôľou oboch strán zmluvy, teda tak žalobcu ako aj žalovaného, teda tento prejav vôle je nesporný. Cieľom prihlášky nie je formalizovať splnenie podmienok pre plnenie z poistnej zmluvy, ale získať čo najvyššie možné uspokojenie z konkurzu, či už priamo v prospech žalovaného alebo v prípade neposkytnutého poistného plnenia v prospech žalobcu. Vyžadovať prihlásenie pohľadávky tam, kde nie je majetok, by bolo formalistické a samoúčelné – výslovne sledujúce len jeden cieľ, snaha žalobcu zbaviť sa povinnosti plniť. Na druhej strane požiadavka na prihlásenie požiadavky do konkurzu by mala zmysel iba v prípade, ak by bolo možné pohľadávku žalovaného z konkurzu čo i len čiastočne uspokojiť. Je potom logické, že pre takýto prípad by zmluvné strany dojednali potrebu prihlásenia pohľadávky do konkurzu, čo však nie je tento prípad, keďže preukázal predloženým rozhodnutím Okresného súdu Badhomburg v.d.Hohe, kde je jednoznačne uvedené „sa konanie podľa § 207 INSO (insolvenčný zákon) zastavuje z dôvodu nedostatku majetku na úhradu nákladov plnenia.“ Z uvedeného teda vyplýva, že preukázal zastavenie konkurzného konania z dôvodu nemajetnosti dlžníka, čím splnil preukázanie platobnej neschopnosti v zmysle čl. IV. časť I. bod 1 písm. b/. Pre účely vzniku povinnosti žalobcu plniť z dôvodu príčin definovaných v čl. IV. vyžaduje predloženie buď právoplatného rozhodnutia súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku alebo riadne a včasné prihlásenie pohľadávky do konkurzu a absenciu ich popretia. Túto alternatívu vzniku nároku žalovaného konštatoval aj prvoinštančný súd v bode 73. rozhodnutia. Žiadne ustanovenie podmienok úverového poistenia neuvádza, že pre vznik povinnosti žalobcu plniť, musia byť splnené obe podmienky. Preukazovanie splnenia podmienky podľa písm. a/ je preto nepotrebné, ak by bolo preukázané zastavenie konkurzu pre nemajetnosť, teda nesplnenie podmienky podľa písm. b/ ods. 1 časť I. čl. IV., čo preukázané bolo. Ďalej poukázal na bod 65. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že je zrejme, že konkurzné konanie sa začalo, teda návrh na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku bol zamietnutý. V priebehu konkurzného konania sa ukázalo, že majetok v konkurze nepostačuje na náhradu trov konania. K tomu uviedol, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nesprávnych skutkových zistení, pretože žiadny právny predpis nepozná rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku. Pozná len zastavenie konkurzného konania alebo zrušenie konkurzného konania pre nedostatok majetku, pričom preukázal preukázateľne splnenie tejto skutočnosti preukázal. Zo žiadnych relevantných dokumentov nevyplýva, že rozhodnutie súdu má byť vydané v čase, keď nie je možnosť prihlásenia pohľadávky veriteľov do konkurzu. Rovnako súd pochybil, keď výklad neurčitého ustanovenia čl. IV. časť I. ods. 1 písm. b/ uskutočnil v rozpore s § 264 ods. 4 Obchodného zákonníka v spojení s § 6 zákona č. 80/1997 Z. z. a vykladal ho na ťarchu žalovaného a nie žalobcu. K bodu 66. odôvodnenia rozhodnutia, kde súd konštatuje, že pre vznik nároku žalovaného a poistné plnenie bolo potrebné, aby prihlásil svoju pohľadávku opätovne poukázal na nesprávne právne posúdenie, pretože žiadne ustanovenie podmienok úverového poistenia nevyžaduje kumulatívne splnenie oboch podmienok platobnej neschopnosti v zmysle čl. IV, časť I. bod 1 písm. a/ a b/. Ak je preukázané splnenie podmienok pre vznik nároku podľa písm. b/, nie je možné požadovať zároveň plnenie v zmysle písm. a/ z dôvodu, že konkurzné konanie sa malo dostať do štádia prihlasovania pohľadávok, pričom splnenie jednej podmienky preukázal. Ak by konkurzné konanie prešlo do štádia

prihlasovania pohľadávok, žiadne ustanovenie zmluvy ani podmienok úverového poistenia neuvádza, že už neplatí podmienka vzniku platobnej neschopnosti v zmysle písm. b/, ale len v zmysle písm. a/. Je preto rovnako nesprávne odôvodniť nevzniknutie nároku z dôvodu porušenia čl. XII. ods. 3 písm. a/ podmienok úverového poistenia, pretože takéto neprihlásenie pohľadávky nemá za následok ani výluku z poistenia (čl. X. ods. 1), ani právo odmietnuť poistné plnenie (čl. X. ods. 2) a ani právo znížiť rozsah poistného plnenia (čl. X ods. 3).

2.1. V odvolaní podanom voči výrokom III., IV. a V. žalovaný uviedol, že vyššie uvedené odvolacie dôvody sa vzťahujú aj na tieto výroky rozhodnutia a keďže má za to, že mu vznikol nárok na poistné plnenie, zotrváva aj na nároku na doplatenie rozdielu z poistného plnenia, keď okrem poistného krytia 16.000 eur v zmysle dodatku má nárok aj na náhradu 70% zo sumy 1.005,40 eura, teda 703,78 eura. Žalobca uhradil preddavok na poistnom plnení 11.200 eur a preddavok na trovy 2.132 eur, spolu 13.332 eur. V zmysle poistnej zmluvy a jej dodatku mal nárok na úhradu plnenia vo výške 16.733,78 eura, teda rozdiel medzi vyplatením, preddavkom a nárokom je 4.800 eur, rozdiel, ktorý mu má vrátiť titulom trov je suma 1.428,50 eura, t. j. 4.8000 – 1.428,52 eur tvorí doplatok poistnej zmluvy v sume 3.371,48 eura. Uviedol, že vzájomnú žalobu na zaplatenie poistnej sumy vo výške 301,62 eura zobral späť, t. j. uplatnený nárok je 3.069,86 eura.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. K námietke žalovaného, že to bol jeho právnik, ktorý 21.02.2013 ho informoval, že dlžník – kupujúci zanikol a že bol v roku 2012 vymazaný z Obchodného registra poukázal na bod 73. odôvodnenia rozsudku. K námietke žalovaného ohľadne záveru súdu prvej inštancie, že z odpovede správcu vyplýva, že začatie konkurzného konania a výzvu na prihlásenie pohľadávok žalovanému doručoval a žiadnych z ďalších veriteľov nepotvrdil doručenie oznámenia od správcu sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie uvedenom v bode 76. Z odôvodnenia rozsudku, v ktorom uviedol, že z listinných dôkazov predložených žalovaným vyplýva, že správca žalovanému začatie konkurzného konania na kupujúceho oznamoval, aby vyzval ho na prihlásenie pohľadávok do konkurzu, čo vyplýva z odpovede správcu a zo zoznamu zahraničných veriteľov a či bolo aj doručené oznámenie, nie je podstatné. Žalovaný o začatí insolvenčného konania vedel, preto mohol a mal do tohto konania pohľadávku prihlásiť ak chcel, aby mu vznikol nárok na poistné plnenie. Jedine žalovaný nesie zodpovednosť za to, že si neustriehol ustanovenia zmluvy a nekonal s odbornou starostlivosťou tak, aby mu vznikol nárok na poistné plnenie, najmä za situácie, kedy preukázateľne už od marca 2013 vedel o začatí konkurzného konania, preto námietka žalovaného, že mu správca neoznámil začatie konkurzného konania, z dôvodu ktorého nemal objektívnu možnosť prihlásiť si pohľadávku, nie je dôvodná. Bez významu nie je ani skutočnosť, že ak by konal starostlivo a obozretne, podal by včas voči kupujúcemu žalobu v konaní, v ktorom by sa o začatí insolvenčného konania a o možnosti prihlásiť svoje pohľadávky do konania zaručene dozvedel. K námietkam, že podmienky úverového poistenia sú formulárové poukázal na bod 77. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol, že žalovaný nemá postavenie spotrebiteľa a s ktorým názorom sa plne stotožňuje. K tvrdeniu žalovaného, že nárok na vyplatenie poistného mu vznikol v zmysle čl. IV. ods. 1 písm. b/ podmienok úverového poistenia na základe toho, že si splnil povinnosť tým, že preukázal zastavenie konkurzného konania z dôvodu nemajetnosti dlžníka uviedol, že bolo sporné, či žalovaný splnil svoje povinnosti vyplývajúce z čl. IV. ods. 1 písm. a/ - riadne a včas prihlásil pohľadávky do konkurzu dlžníka, pričom tieto pohľadávky neboli v konaní popreté, alebo písm. b/ - predložil žalobcovi právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku dlžníka. Poukázal, že konkurzné konanie začalo v roku 2012, dospelo do štádia prihlasovania pohľadávok a až následne v roku 2018 bolo zastavené v dôsledku nemajetnosti kupujúceho. Žalovaný napriek tomu, že bol o insolvenčnej insolvenčnej informovaný, si pohľadávky neprihlásil. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie uvedom v odôvodnení v bodoch 65. a 66. odvolaním napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol, že nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný pohľadávky neprihlásil, snažil sa žalovaný založiť svoj nárok na vyplatenie poistného v zmysle čl. IV. ods. 1 písm. b/ mylným výkladom ustanovených podmienok úverového poistenia. K tomu uviedol, že výklad čl. IV. ods. 1 písm. a/ podmienok úverového poistenia je zrejмый a v tomto prípade, ak vznikol poistnému nárok na vyplatenie jeho poistného plnenia je povinný si svoje pohľadávky poistený riadne a včas prihlásiť do konkurzného konania s podmienkou, že jeho požiadavky nebudú v tomto konaní popreté a podľa písm. b/ citovaného článku úverového poistenia, nárok na vyplatenie poistného plnenia je založený na tom, že poistený predloží poisťovateľovi právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatku majetku. Z logiky veci vychádza, že sa jedná o tie situácie, kedy sa insolvenčné konanie nedostane ani do štádia prihlasovania pohľadávok,

nieto ešte k zisťovaniu a speňažovaniu majetku. Zmyslom uvedeného ustanovenia je, aby poistený poisťovateľovi preukázal, že si splnil svoje povinnosti vyplývajúce z podmienok úverového poistenia, že konal s odbornou starostlivosťou a z toho všetky kroky potrebné k vymoženiu jeho pohľadávok voči dlžníkovi. Žalovaný sa preto mylne snažil vo svojom odvolaní presvedčiť súd, že rozhodnutie súdu o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku dlžníka spadá pre účely výkladu ustanovenia čl. IV. ods. 1 písm. b/ podmienok úverového poistenia do kategórie rozhodnutí súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku. V danom prípade bolo preukázané, že konkurzné konanie dospelo do štádia prihlasovania pohľadávok, že správca zaradil žalovaného do okruhu veriteľov ako aj to, že konkurzné konanie bolo zastavené pre nedostatok majetku až v roku 2018. Zotrval preto na názore, že žalovaný bol povinný do konkurzu svoju pohľadávku prihlásiť. Nerozumie argumentácii žalovaného v odvolaní, že nikde v podmienkach úverového poistenia nie je uvedené, že rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu má byť vydané pred možnosťou prihlasovania pohľadávok ako ani tvrdeniu, že žiadne ustanovenie podmienok úverového poistenia nehovorí, že v prípade, ak sa konkurz dostane do štádia prihlasovania pohľadávok, nie je možné preukazovať splnenie podmienok na vznik nároku žalovaného odkazom na ukončenie konkurzu pre nedostatok majetku. Je logické, že akonáhle sa dlžník dostane do akéhokoľvek typu insolvenčného konania, jeho veritelia robia všetko, aby si do konania prihlásili pohľadávky za účely aspoň čiastočného vymoženia. V danom prípade by mala byť ešte väčšia snaha žalovaného prihlásenie pohľadávok, keďže to bola podmienka pre vyplatenie poistného plnenia. Ak by sa vychádzalo z tvrdení žalovaného, v podstate tvrdí, že svoje pohľadávky nemusel prihlasovať do insolvenčného konania, lebo bolo nakoniec aj v roku 2018 zastavené z dôvodu nedostatku majetku, čo v zmysle čl. IV. ods. 1 písm. b/ podmienok úverového poistenia založilo jeho nárok na vyplatenie poistného. Za daného stavu si ale potom kladie otázku, ako žalovaný z roku 2012 vedel, že v roku 2018 bude insolvenčné konanie a dlžníka zastavené z dôvodu nedostatku majetku. V závere uviedol, že trvá na tom, že žalovanému nevznikol nárok na vyplatenie poistného plnenia, nakoľko si nespĺnil podmienky vyplývajúce z podmienok úverového poistenia čl. IV. ods. 1 písm. a/, b/.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k replike žalobcu poukázal na dôvody svojho odvolania, na ktorých zotráva. K argumentácii žalobcu, že bolo preukázané, že mal povinnosť do insolvenčného konania prihlásiť svoje pohľadávky uviedol, že ak má banka za to, že pre účely poskytnutia poistného plnenia sa vzťahuje ustanovenie IV. časť I. ods. 1 písm. a/ a poistený podľa banky nespĺňa tieto podmienky, nie je vylúčené, že nárok na poistné plnenie je možné subsumovať pod iné ustanovenie PUP, v tomto prípade čl. IV. časť I. ods. 1 písm. b/, nie písm. a/. Medzi stranami je spor, či žalovaný spĺňa podmienky na poskytnutie poistného plnenia v zmysle písm. b/ PUP, ktorý vyžaduje právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku. Ako už uviedol, takéto ustanovenie je zákon o konkurze nepozná, pozná iba úpravu, uznesenie o zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku v zmysle § 20 ods. 1 ZKR alebo 2 uznesenia o zrušení konkurzného konania pre nedostatok majetku v zmysle § 102 ZKR. Z uvedeného dôvodu je na mieste aplikácia § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, podľa ktorého prejav vôle vtedy obsahuje viac pripúšťajúci rôzny výklad treba pri pochybnosti aj vykladať na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tejto výraz použila. V súvislosti s tým uviedol, že podmienky úverového poistenia tvorí výslovne žalobca a toto ustanovenie neupravuje spotrebiteľské vzťahy. Ak si pôvodne nárok uplatňoval nárok na poistné v dôsledku odmietnutia plnenia bez právneho dôvodu v priebehu konania sa preukázalo, že dlžník je a bol v insolvenčnom konaní, pričom nárok vzniká v dôsledku čl. IV. a VI. ods. 1 z dôvodu platobnej neschopnosti. Tu je na žalovaného kladená požiadavka preukazovať prihlášku do konkurzného konania alebo ukončenie konania pre nemajetnosť. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie bola skutková právna situácia zodpovedajúca zastavenému konkurzu pre nemajetnosť. Žalobca nemal požadovať predloženie rozhodnutia, ktoré zákon nepozná a rovnako ani on nemohol predpokladať, že od neho bude vyžadovať také uznesenie. V čase uzatvárania zmluvy prejavil vôľu, aby musel pre účely teoretického budúceho získania plnenia predložiť uznesenie, ktoré zákon nepozná a sám seba by tak zaviazal na nemožné plnenie a teda na nemožnosť získať plnenie z poisťovne, akú by mal poistený právnu istotu. Uvedená okolnosť súvisí s prejavom vôle podľa § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka. Následky uznesenia o ukončení konkurzného konania v ZKR dve súdne rozhodnutia a to zastavenie konkurzného konania pre nemajetnosť a zrušenie konkurzného konania pre nemajetnosť a práve takto to pre účely podmienky obsiahnutej v písm. b/ čl. IV. časť I. ods. 1 vníma a prejavil poistený. Ak mal žalobca záujem prejsť vôľu žiadajúc predloženie rozhodnutia o ukončení konkurzného konania pre nemajetnosť dlžníka a zároveň nemožnosť veriteľa prihlásiť svoje pohľadávky, mal to v PUP uvedeného bodu uviesť, alebo zároveň aj kumulatívnu požiadavku absencie popretia takto prihlásených pohľadávok. Takýmto

spôsobom by odstránil akúkoľvek spornosť výkladu ním textovaného sporného ustanovenia čl. IV. časť I. ods. 1 písm. b/ PUP. Ustanovenie tohto článku obsahujúce výraz právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, ktoré zákon nepozná, znamená požiadavku na predloženie akéhokoľvek súdneho rozhodnutia smerujúce k ukončeniu konkurzného konania pre nedostatok majetku.

5. Žalobca v replike zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a tvrdeniach a stotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zdôraznil, že naďalej trvá na tom, že na prípad žalovaného sa vzťahuje čl. IV. ods. 1 písm. a/ PUP, pričom pre podmienky pre vyplatenie poistného nespĺnil, keďže na majetok dlžníka bolo vedené insolvenčné konanie, ktoré dospelo do štádia prihlasovania pohľadávok, ktorú povinnosť si žalovaný nespĺnil. Snažil sa odvrátiť počas celého konania pozornosť súdu od faktoru, že si túto povinnosť nespĺnil tým, že sa snaží svoje pochybenie pripísať iným skutočnostiam, resp. pochybeniam iných osôb. V odvolaní predostrel súdu svoju novú argumentáciu spočívajúcu v sponchybnovaní znenia ustanovenia čl. IV. ods. 1 písm. b/ PUP, čím sa snaží vyvodiť pre seba priaznivé výsledky, pričom z odvolania tieto argumenty ani raz nespomenul. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania viackrát zmenil argumentáciu a zakladal svoj nárok na vyplatenie poistného plnenia na takých podmienkach úverového poistenia, ktoré mu v danej chvíli najviac vyhovovali. Tvrdenia žalovaného sú podľa jeho názoru postavené na jeho mylných predpokladoch, že ustanovenie čl. IV. ods. 1 písm. b/ PUP pod tie spadá aj ním predložené rozhodnutie o zastavení insolvenčného konania. Ako už uvádzal vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach, jedná sa o také situácie, kedy nie je objektívna možnosť prihlásiť pohľadávky do konania dlžníka, nakoľko nedospel ani do štádia prihlasovania pohľadávok. Ak by bolo akceptované tvrdenie žalovaného, je potrebné si uvedomiť, že v prípade slovenských a zahraničných konkurzných konaní trvá niekedy aj niekoľko rokov, kým sú ukončené kvôli nedostatku majetku, to by znamenalo, že poistený, ktorý by si neprihlásil svoje pohľadávky do insolvenčného konania, museli by čakať aj niekoľko rokov na vydanie rozhodnutie o zastavení konania dlžníka a teda aj niekoľko rokov na vyplatenie poistného plnenia všetko ešte za predpokladu, že by dopredu vedeli, ako insolvenčné konanie dopadne, teda že bude zastavené z dôvodu nemajetnosti. Z toho musí byť zrejmé, že toto nebol žalobcov zámer a účel ustanovenia čl. IV. ods. 1 písm. b/ a teda že si žalovaný len účelne vyložil vo svoj prospech.

6. Vyjadreniu žalobcu doručil následne vyjadrenie žalovaný uvádzajúc, že svoj prípad subsumoval pod predmetné ustanovenie už v priebehu pojednávania, keď bolo preukázané, že došlo k začatiu konkurzného konania. Žalovaný teda v priebehu konania tvrdil, že pre aplikáciu predmetného ustanovenia na jeho prípad je podstatné, že ide o zastavenie konkurzného konania pre nedostatok majetku. Je teda nepochybné, že výklad žalobcu sa s výkladom žalovaného nestotožňuje. Vo vzťahu k spôsobu rozhodovania v konkurznom konaní v zmysle zák. č. 7/2005 Z.z. ako aj vo vzťahu uplatňovaniu výkladových pravidiel v zmysle zák. č. 513/1991 Zb. platí zásada iura novit curia. V danej veci preto nejde o žiadnu novú argumentáciu. K argumentu žalobcu, že mal viackrát meniť svoju argumentáciu uviedol, že žalobca neberie do úvahy zmeny skutkového stavu, ktoré nastali odo dňa vzniku poistnej udalosti, vôbec nemení svoju argumentáciu, naopak, plne na nej zotráva. Avšak až po poistnej udalosti a až v priebehu súdneho pojednávania bolo preukázané, že voči dlžníkovi začalo konkurzné konanie. Je teda úplne logické a legitímne, ak vzhľadom na takúto skutkovú zmenu rozšíril a nie zmenil svoju argumentáciu. Zotrval na názore, že komerčné riziko v prípade platobnej neschopnosti, tak ako to zakotvuje čl. IV., ods. 1 poistných podmienok, má sa zohľadňovať zákonná úprava v prípade platobnej neschopnosti pre území Slovenskej republiky. Vyjadril, že ak ale má žalobca za to, že predmetnými poistnými podmienkami upravuje podmienky poistného plnenia celosvetovo, pre všetky konkurzné konania vo všetkých štátoch sveta a chcel v poistných podmienkach odlíšiť tieto podmienky poisteného plnenia viažuce sa na ukončenie konkurzu pre nemajetnosť práve v závislosti od štádia konkurzného konania, čo ale neurobil, mal to v nich výslovne k uvedenému bodu uviesť. Takým spôsobom by žalobca odstránil akúkoľvek spornosť vo výklade ním textovaného a vyhotoveného sporného ustanovenia čl. IV. časť I. ods. 1 písm. b) poistných podmienok. Žalobca tak neurobil a predmetné ustanovenie, vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a ním realizovaný aktuálny výklad, ponechal nejednoznačné, resp. viacvýznamové. Uvedené nemôže byť na ťarchu žalovaného. Záverom odkázal na svoju predošlú argumentáciu.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec- odvolanie žalovaného, bez nariadenia pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie

je vecne správne a odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8.1. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Z obsahu spisu vyplynulo, že predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 13.332 eur s príslušenstvom dôvodiac tým, že dňa 27.08.2009 došlo k uzatvoreniu Rámцovej poistnej zmluvy č. XX-XXX-XXXXXXXX-XXXX pre poistenie krátkodobého dodávateľského úveru proti riziku nezaplatenia (ďalej ako „poistná zmluva“) medzi žalobcom ako poisťovateľom a žalovaným ako poisteným, s výškou poistného krytia v objeme 20.000 eur. V nadväznosti na uvedené žalovaný realizoval v priebehu mesiaca august 2010 dodávky kupujúcemu, z ktorých kupujúci neuhradil čiastku vo výške 28.913,31 eura, preto dňa 27.09.2010 žalovaný oznámil žalobcovi poistnú udalosť, na základe ktorého oznámenia začal žalobca šetrenie poistnej udalosti. Na základe písomnej žiadosti žalovaného zo dňa 04.11.2010 o vyplatenie poistného plnenia (preddavku) a v nadväznosti na doterajšie zistenia pri šetrení poistnej udalosti, bol žalovanému dňa 25.11.2011 poskytnutý preddavok vo výške 11.200 eur s tým, že dodatkom č. 1 k poistnej zmluve zo dňa 02.12.2011 sa žalobca so žalovaným dohodli, že práve žalovaný bude naďalej vymáhať poistné pohľadávky s tým, že žalobca odsúhlasí náklady súvisiace s vymáhaním pohľadávky a po ich riadnom zdokladovaní ich žalovanému uhradí v rozsahu 70%. Vymáhaním pohľadávky bola poverená nemecká advokátska kancelária Wohlfarth, Gutmann, Pitterle - Zeller; keďže mimosúdne vymáhanie nebolo úspešné, odporučili vymáhanie súdnou cestou s tým, že žaloba bola právnym zástupcom vypracovaná v októbri 2011 a jej preklad bol žalobcovi zaslaný 07.11.2011. Dňa 15.12.2011 bola žalobcovi doručená faktúra č. 11193 zo dňa 01.12.2011 vystavená žalovaným na sumu 2.132 eur na refundáciu nákladov za právne služby, ktorú žalobca dňa 19.12.2011 uhradil. Dňa 23.05.2012 bolo žalovanému nemeckou advokátskou kanceláriou oznámené, že došlo k zrušeniu kupujúceho na základe insolvenčného konania. Žalobca následne namietal, že žalovaný do času zrušenia kupujúceho nepodal žalobu a ani nevykonal žiadne kroky smerujúce k vymoženiu poistenej pohľadávky v procese insolvencie, tak ako sa zaviazal v Dodatku č. 1 k poistnej zmluve. Na základe uvedeného žiada žalobca o vydanie poskytnutého preddavku a refundované náklady, nakoľko spor o právo (podľa čl. X. ods. 1 písm. b/) už nemožno súdne riešiť, a teda nemôže dôjsť k vyplateniu poistného plnenia.

10. Súd prvej inštancie už o nároku žalobcu rozhodol rozsudkom č. k. 11C/391/2015-408 zo dňa 12.11.2021 v spojení s jeho opravným uznesením č. k. 11C/391/2015-498 zo dňa 19.09.2022 (rozsudok prvý v poradí), ktorým zamietol žalobu (výrok I.), žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.), konanie o vzájomnom nároku uplatnenom žalovaným vo výške 301,62 eura zastavil (výrok III.), žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3.069,86 eura spolu s úrokom z omeškania 8,25 % zo sumy 3.069,86 eura od 17.12.2013 do zaplatenia (výrok IV.) a vo zvyšku vzájomného nároku žalovaného konanie zamietol (výrok V.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe voči žalovanému v rozsahu 71,14 % (výrok VI.). V dôsledku odvolania podaného žalobcom (voči výroku I., II., IV. a VI. rozsudku súdu prvej inštancie prvého v poradí) Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením č. k. 8Co/58/2022-515 zo dňa 31. júla 2023, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. do sumy 12.628,22 eura a vo výroku II., IV. a VI. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie rozsudkom bližšie definovaným v záhlaví tohto rozhodnutia (rozsudok druhý v poradí) žalovanému uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť istinu vo výške 12.628,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 12.628,22 eur odo dňa 27.11.2013 do zaplatenia (výrok I.), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o žalobnom návrhu v rozsahu 89,44 % (výrok II.), vzájomnú žalobu zamietol (výrok III.), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o vzájomnej žalobe žalovaného v rozsahu 100 % (výrok IV.), žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok V.).

11. Po prejednaní veci, viazaný odvolacími dôvodmi a námietkami, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude duplicitne opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne, skutkovo a právne zdôvodnené s tým, že následne sa odvolací súd obmedzil už len na doplnenie dôvodov podporujúcich vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, zameriavajúc sa pritom na podstatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného.

12. Žalovaný v podanom odvolaní poukazuje na odvolacie dôvody podľa § 365 o.ds 1 písm. b), d), f) a h) CSP, namietal, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12.1. Odvolací súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/141/2017 z 30. 08. 2018). Právo na spravodlivý proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12.2. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 389 CSP, ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12.3. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

12.4. Nesprávnym právnym posúdením vecí podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Žalovaný v podanom odvolaní konkrétne namietal, že zotráva na tvrdení, že práve právnik žalobcu ho dňa 21.02.2013 informoval, že dlžník (kupujúci) zanikol (nie že bol zrušený) a že bol v roku 2012 vymazaný z obchodného registra, a teda voči vymazanej spoločnosti nemožno prihlasovať pohľadávky. Namietol, že to bol žalobcom určený právny zástupca, ktorý mu vedome uviedol vyššie uvedené informácie.

13.1. Odvolací súd zaoberajúc sa nastolenou námietkou považuje za potrebné poukázať na to (ako správne uviedol súd prvej inštancie), že v konaní bolo nesporné, že žalovaným namietaný právny zástupca pôvodne vymáhal poistenú pohľadávku v mene žalobcu, nakoľko v zmysle poistnej zmluvy (pred uzavretím jej Dodatku č. 1 zo dňa 02.12.2011) bol poistené pohľadávky oprávnený vymáhať žalobca. Uvedená situácia sa však zmenila v dôsledku uzatvorenia Dodatku č. 1 zo dňa 02.12.2011 k rámcovej poistnej zmluve, z mysle ktorého sa strany sporu dohodli že pohľadávku voči kupujúcemu bude vymáhať len žalovaný a žalobca mu refunduje 70% preukázaných a vopred schválených nákladov vymáhania. Napokon (ešte pred oznámením namietaného právneho zástupcu žalovanému, že kupujúci bol vymazaný) žalovaný sám oznámil namietanému právnemu zástupcovi, že výlučne on je oprávnený a povinný vymáhať pohľadávku voči kupujúcemu (mail zo dňa 20.12.2011 - č.l.63). Je nutné súhlasiť so súdom prvej inštancie, že žalovaný, vo vzťahu k vymáhaniu poistenej pohľadávky voči kupujúcemu, po uzavretí Dodatku č. 1 k Rámcovej poistnej zmluve, nedôvodne označuje právneho zástupcu za právneho zástupcu žalobcu, nakoľko na základe Dodatku č. 1 žalovaný sám splnomocnil právneho zástupcu v Nemecku k vymáhaniu tejto pohľadávky, na základe čoho sa tento právny zástupca stal priamo zástupcom žalovaného. Po uzatvorení Dodatku č. 1 k zmluve bol výlučne žalovaný povinný vymáhať pohľadávku proti kupujúcemu, preto ako správne konštatoval súd prvej inštancie bolo výlučne povinnosťou žalovaného riadne a včas prihlásiť pohľadávku do konkurzného konania kupujúceho, ktorú si žalovaný nesplnil, pričom jej nesplnenie nemožno pričítať v neprospech žalobcu z dôvodu, že príčinou neprihlásenia pohľadávky mal byť práve právny zástupca žalobcu. Sám žalovaný v súlade s Dodatkom č. 1 splnomocnil právneho zástupcu v Nemecku na vymáhanie tejto pohľadávky. Výlučne žalovaný bol tak oprávnený dávať právnemu zástupcovi akékoľvek pokyny súvisiace s vymáhaním pohľadávky ako napr. pokyn podať žalobu na súd či prihlásiť pohľadávku do konkurzného konania kupujúceho. Ani skutočnosť, že splnomocnený právny zástupca pôvodne vymáhal pohľadávku v mene žalobcu nie je spôsobilou obstať, nakoľko žalobca bol v zmysle poistnej zmluvy pôvodne oprávnený vymáhať poistenú pohľadávku. Po splnomocnení právneho zástupcu na vymáhanie pohľadávky voči kupujúcemu žalovaným, bol právny zástupca vo veci vymáhania poistenej pohľadávky výlučne zástupcom žalovaného a nie žalobcu. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobca tak nenesie žiadnu zodpovednosť za prípadné ne/konanie právneho zástupcu s odbornou starostlivosťou vo veci vymáhania poistenej pohľadávky po uzavretí Dodatku č. 1 k zmluve. Tiež odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so súdom prvej inštancie, že ak teda žalovaný tvrdí, že za neprihlásenie pohľadávky do konkurzného konania kupujúceho zodpovedá právny zástupca z dôvodu, že mu dňa 18.03.2013 oznámil, že zistil, že dňa 23.05.2012 došlo k zrušeniu kupujúceho na základe začatého konkurzného konania (spoločnosť bola zrušená), a preto nemá zmysel žalobu podávať, keďže zrušenie spoločnosti sa koná, ak je spoločnosť nemajetná, ktorú informáciu si žalovaný vyložil tak, že kupujúci zanikol z dôvodu začatia insolventného konania pre nedostatok majetku, ide o zodpovednostný vzťah medzi žalovaným a právnym zástupcom, ktorý nemá nijaký vplyv na záväzkový vzťah medzi stranami sporu. Odvolací súd rovnako tak súhlasí so súdom prvej inštancie, že v tomto konaní žalovaným nebolo preukázané porušenie povinností právneho zástupcu žalovaného vyplývajúcich mu zo záväzkového vzťahu uzavretého so žalovaným, resp. žalovaný nepreukázal, že by dal právnemu zástupcovi pokyn prihlásiť pohľadávku do konkurzu resp. pokyn zabezpečiť rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku kupujúceho, ktorý by právny zástupca nerešpektoval, dôsledkom čoho mala byť žalovanému spôsobená škoda. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov tak odvolací súd túto odvolacie námietku žalovaného vyhodnotil ako nespôsobilú obstať.

14. Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie neprijal jeho námietku, že konanie žalobcu bolo v rozpore so dobrými mravmi a s poctivým obchodným zvykom. V tejto súvislosti tiež poukázal na to, že žalobca až po viac ako 15 mesiacoch preniesol na neho svoje postavenie splnomocniteľa. Tiež namietol, že súd prvej inštancie neakceptoval ani jeho argumentáciu, že podmienky úverového poistenia boli formulárove vypracované žalobcom a on do nich žiadnym spôsobom nemohol zasahovať.

14.1. Odvolací súd uvádza, že ak súd prvej inštancie (ako žalovaný namietal) neakceptoval jeho námietku, že konanie žalobcu bolo v rozpore so dobrými mravmi a s poctivým obchodným zvykom jeho právny záver je potrebné hodnotiť ako správny. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že námietka žalovaného, že žalobca bol zodpovedný za nepodanie žaloby a nemožnosť získania rozhodnutia súdu o spore v prospech žalovaného z dôvodu, že zdĺhavo (viac ako 15,5 mesiacov) šetril jednoznačnú poistnú udalosť, hoci mu žalovaný bezodkladne po žiadosti predkladal všetky dokumenty nie je dôvodná. Súd prvej inštancie sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal touto námietkou, keď relevantne ustálil, že v spore bolo preukázané, že žalobca vyšiel žalovanému maximálne v ústrety, poskytol žalovanému svojho právneho zástupcu, dodatkom č. 1 mu umožnil vymáhanie celej jeho pohľadávky, nielen časti krytej poistením, a už koncom roka 2011 poskytol žalovanému preddavok 70 % na trovy tohto vymáhania. Napokon správne tiež súd prvej inštancie poukázal aj na to, že nesporným bolo to, že už dňa 19.12.2011 poskytol žalobca žalovanému preddavok na náklady vymáhania v sume 2.132 eur, no napriek tomu žalovaný nepristúpil bezodkladne k vymáhaniu pohľadávky a nezabezpečil si právoplatné rozhodnutie sporu v jeho prospech, ktoré bolo podmienkou poskytnutia poistného plnenia. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z mailovej komunikácie strán sporu tiež vyplynulo, že žalobca sa v rámci šetrenia poistnej udalosti opakovane žalovaného dotazoval, či už bola žaloba podaná na súd, pričom žalovaný na prvé maily nereagoval vôbec a následne po pohrození žalobcu, že pristúpi k žiadosti o vrátenie preddavku, žalovaný žalobcovi odpovedal až mailom zo dňa 27.04.2012 (č. I. 129), pričom meškanie s podaním žaloby a nepostupovanie vo veci vymáhania pohľadávky odôvodňoval dlhodobou chorobou slovenského právneho zástupcu, ktorý sa mal k žalobe vyjadriť. Žalovaný zároveň uviedol, že stanovisko slovenského právneho zástupcu k žalobe je pozitívne, preto začiatkom mája všetko zaplatí tak, aby bola podaná žaloba. Následne žalovaný mailom z 13.06.2012 (č. I. 130) informoval žalobcu, že mu vyskočili finančné problémy, ale hneď ako bude môcť zaplatí, keďže počítajú so súdnym sporom a chce, aby bol kupujúci žalovaný o náhradu škody. Z uvedeného je zrejmé, že napriek skutočnosti, že žalobca poskytol žalovanému už dňa 19.12.2011 refundáciu nákladov za právne služby v sume 2.132 eur, žalovaný do júna roku 2012, teda ani po uplynutí 6 mesiacov od úhrady preddavku na náklady vymáhania, neuhradil právnenému zástupcovi náklady vymáhania pohľadávky ani poplatok za podanie žaloby. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný zároveň žalobcu mailom z 23.01.2013 (č. I 134) informoval, že žalobu má v pláne podať až v mesiaci máj - jún 2013, pričom finálna verzia žaloby bola schválená už vo februári 2012, t.j. ešte pred tým, čo došlo dňa 16.03.2012 k premenovaniu firmy kupujúceho na firmu Loft 12 GmbH a dňa 24.05.2012 k zrušeniu firmy Loft 12 GmbH na základe začatého insolvenčného konania, čím možnosť vymoženía pohľadávky súdnou cestou zanikla. Z uvedeného dôvodu v zhode s argumentáciou žalobcu dospel súd k záveru, že žalovaný sa vlastným zavinením pripravil o svoje nároky a to napriek tomu, že mal zo strany žalobcu uhradené aj náklady za vymáhanie pohľadávok, ktoré si ponechal, preto je dôsledkom svojej nečinnosti zodpovedný za znemožnenie vymáhania pohľadávky súdnou cestou a nenaplnenie predpokladov podľa čl. X ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia pre poskytnutie poistného plnenia žalobcom. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd plne stotožnil so súdom prvej inštancie, že námietka žalovaného, že žalobca svojím konaním pri vyšetrení poistnej udalosti konal v rozpore s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku, nebola relevantná a tým nebola spôsobilá obstať.

14.2. Odvolací súd ďalej uvádza že súd prvej inštancie taktiež relevantne vyhodnotil aj námietku žalovaného o tom, že podmienky úverového poistenia boli formulárove vypracované žalobcom a on do nich žiadnym spôsobom nemohol zasahovať. Súd prvej inštancie správne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalovaný nemá postavenie spotrebiteľa, žalovaný je akciovou spoločnosťou a vzťah medzi stranami sporu je obchodnoprávny vzťah, z dôvodu čoho nedôvodne poukazoval na formulárový charakter zmluvy a poistných úverových podmienok. Bolo povinnosťou žalovaného sa pred podpisom zmluvy oboznámiť s jej obsahom ako aj s obsahom jej príloh. Podpisom zmluvy žalovaný vyjadril súhlas s obsahom Rámcovej poistnej zmluvy ako aj s obsahom podmienok úverového poistenia, ktoré tvorili prílohu č. 1 k Rámcovej poistnej zmluve a boli jej neoddeliteľnou súčasťou. Odvolací súd

súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že ak žalovaný s obsahom zmluvy či podmienok nesúhlasil, nemal zmluvu uzatvoriť.

15. Žalovaný v odvolaní namietal, že zákon o konkurze nepozná zamietnutie návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku a žiadne ustanovenie podmienok úverového poistenia nehovorí o tom, že ide o rozhodnutie vydané pred možnosťou prihlasovania pohľadávok do konkurzu, preto je potrebné toto dojednanie vykladať v súlade s výkladovými pravidlami obsiahnutými v ust. § 266 Obchodného zákonníka na ťarchu žalobcu ako strany, ktorá toto ustanovenie v podmienkach úverového poistenia použila.

15.1. Odvolací súd k uvedenej námietke žalovaného uvádza, že je síce možné súhlasiť so žalovaným v tom, že zákon o konkurze a vyrovnaní nemá namietanú úpravu spočívajúcu vo vydaní rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku, ale táto námietka je právne bezvýznamná. Je tomu tak z dôvodu, že v danej veci pre jej posúdenie bolo podstatné, že v prípade kupujúceho nastala platobná neschopnosť podľa čl. IV ods. 1. písm. a) podmienok úverového poistenia a žalovaný porušil povinnosť prihlásiť svoju pohľadávku do konkurzu. Nešlo o prípad subsumovateľný pod úpravu článku IV. ods. 1. písm. b) podmienok úverového poistenia, ktoré pod komerčným rizikom rozumie právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu/reštrukturalizácie/vyrovnania pre nedostatok majetku. V konaní bolo preukázané, že kupujúci bol vymazaný z Obchodného registra v Nemecku z dôvodu zrušenia spoločnosti z úradnej moci podľa § 394 ods. 1 FamFG pre nedostatok majetku dňa 27. 12. 2018, ako už bolo uvedené vyššie.

16. Napokon odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa plne stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že voči kupujúcemu začalo insolvenčné konanie, na základe ktorého bol kupujúci zrušený a následne vymazaný z Obchodného registra. Zrušenie kupujúceho na základe začatého konkurzného konania dňa 24.05.2012 a jeho následný výmaz z Obchodného registra v Nemecku z dôvodu zrušenia spoločnosti z úradnej moci podľa § 394 ods. 1 FamFG pre nedostatok majetku dňa 27.12.2018 jednoznačne vyplýval aj z listinných dôkazov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenie správcu konkurznej podstaty, ktorý uviedol, že začatie konkurzného konania na kupujúceho oznamoval a vyzval ho na prihlásenie si pohľadávok do konkurzu, ako vyplýva z odpovede správcu a zo zoznamu zahraničných veriteľov. Tu súd prvej inštancie správne uviedol, že hoci v konaní nebolo preukázané, že toto oznámenie správcu bolo doručujúcim orgánom žalovanému aj riadne doručené, uvedená skutočnosť nie je pre rozhodnutie vo veci podstatná. Súd prvej inštancie správne upriamil pozornosť na skutočnosť, že žalovaný o začatí insolvenčného konania vedel, preto si mohol a mal do tohto konania pohľadávku prihlásiť, ak chcel, aby mu vznikol nárok na poistné plnenie. Rámcovou poistnou zmluvou, ktorej súčasťou boli poistné úverové podmienky, vznikol záväzkovo právny vzťah medzi stranami sporu a nie medzi žalovaným resp. žalobcom a tretími osobami (právnym zástupcom či správcom konkurznej podstaty). Žalovaný bol so zmluvou a jej prílohami oboznámený, resp. sa s nimi oboznámiť mal, keďže zmluvu podpísal. Odvolací súd sa stotožnil s konštatáciou súdu prvej inštancie, že jedine žalovaný môže niesť zodpovednosť za skutočnosť, že si neustriehol ustanovenia zmluvy a nekonal s odbornou starostlivosťou tak, aby mu vznikol nárok na poistné plnenie, najmä zo situácie, kedy preukázateľne už od marca 2013 vedel o začatí konkurzného konania na kupujúceho. Odvolací súd sa tiež stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že splnenie podmienky podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia je povinný preukázať žalovaný, nakoľko žalovaný tvrdí, že nárok na poistné plnenie mu vznikol podľa citovaného článku, teda žalovaný vyvodzuje z existencie splnenia podmienok podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia pre seba priaznivé dôsledky. V tejto súvislosti teda odvolací súd vyjadruje súhlas so záverom súdu prvej inštancie, že nie žalobca má preukazovať skutočnosť, že nedošlo k splneniu podmienok pre poskytnutie poistného plnenia, ako nesprávne dôvodí žalovaný, ale žalovaný, ktorý tvrdí, že mu vznikol nárok na poistné plnenie, je povinný tento nárok v spore riadne preukázať. S ohľadom na všetky vyššie uvedené dôvody odvolací súd uzatvára, že sa plne stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané, že v prípade kupujúceho nastala platobná neschopnosť podľa čl. IV ods. 1 písm. a) podmienok úverového poistenia a nie platobná neschopnosť podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia, ako tvrdil žalovaný, a teda žalovaný neunesol dôkazné bremeno ním predostretých skutkových tvrdení, a to vznik nároku žalovaného na poistné plnenie z dôvodu splnenia podmienok podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia a tomuto nároku zodpovedajúcu povinnosť žalobcu plniť podľa čl. IV. ods. 1 písm. b) podmienok úverového poistenia.

17. Záverom odvolací súd dodáva, že preskúmaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska rozsahu a odvolacích dôvodov nevzhliadol prítomnosť žalovaným namietaných odvolacích dôvodov (§ 365 o.ds 1 písm. b), d), f) a h) CSP). Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odvolací súd poukazuje na to, že preskúmaním veci zistil, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom, zároveň rozsiahlo a vyčerpávajúco odôvodnil rozhodnutie, uviedol zásadné dôvody podstatné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj myšlienkové línie, ktorými sa súd prvej inštancie riadil pri právnom posúdení veci. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval pri odôvodnení rozhodnutia v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom odôvodnenie rozhodnutia obsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, spĺňa parametre zákonného odôvodnenia; za existujúci odvolací dôvod nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že by ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, ktorá situácia v predmetnej veci však nenastala.

18. V zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jasne a jednoznačne odôvodnené rozhodnutie procesnej povahy tvorí súčasť základného práva na súdnu ochranu (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 13.03.2003 sp. zn. II. ÚS6/2003), súd má v odôvodnení rozhodnutia uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 04.02.2009 sp. zn. I. ÚS 117/07), súd je povinný odôvodnenie formulovať spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská (Nález Ústavného súdu SR zo dňa 12.06.2008 sp. zn. I. ÚS 114/2008), pri odôvodňovaní rozhodnutia sa vyžaduje, aby súd nielen vyslovil záver, ale aj vyložil úvahy, ktoré ho viedli k aplikácii zvolených predpisov (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.07.2010 sp. zn. 2MCdo 7/2009. Napadnuté rozhodnutie podľa názoru odvolacieho súdu vyššie uvedené atribúty napĺňa, je zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené, a teda zákonné.

19. V tejto súvislosti však ešte odvolací súd považuje za potrebné dať do pozornosti, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

20. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a zároveň odvolanie žalovaného ako nedôvodné. Odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).